

วารสาร

Semiannual Magazine

แสงพระธรรม

The Light of Dharma

ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม - ธันวาคม 2561
Volume 3 Issue 1 July - December 2018

การฝึกสมาธิโดยไม่อิงศาสนา #34 / Non-sectarian Meditation #38

ธรรมะกับงานตำรวจ #20 / The Dharma and Police Work #22

พระภิกษุรัสเซีย #24 / The Life of a Russian Bhikkhu #29

พุทธวจนะ/Buddha's Words

๑ ทรงแคมน์ เอกจรร

อสรรรร คุหาสร

เย จิตตํ สลฺลยเมสฺสนนฺติ

โมกฺขนฺติ มารพนฺธนา

๑ จิตทอองเทียวกไปไกล เทียวกไปดวงเดียวก

ไมม่รูกปร่าง อาศัยอยุ่ในร่างกายนี้

ใครควบกคุมจิตนี้ได้

ยอม่พ้นจากบ่วงมาร

๑ *Faring afar, solitary, incorporeal*

Lying in the body, is the mind.

Those who subdue it are freed

From the bond of Mara.

จาก เสฐียรพงษ์ วรรณปก, พุทธวจนะในธรรมบท, บทที่ 5 หมวดจิต

From Mr.Sathienphong Wannapok, *The Buddha's Words in the Dhammapada*, lesson 5 of 'The Mind'

วัดอุปสมงค์

วารสาร แสงพระธรรม เป็นวารสารภาษาไทยและอังกฤษราย 6 เดือน จัดทำขึ้นภายใต้มูลนิธิ พระพุทธมิ่งมงคล ศรัทธา ๔๕ มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนและความรู้ในพุทธศาสนา เรื่องราวของบุคคลสำคัญ และข่าวกิจกรรมด้านพระศาสนาในจังหวัดภูเก็ต รวมทั้งโครงการ พระพุทธมิ่งมงคลเอกนาคคีรี (“พระใหญ่”เมืองภูเก็ต) ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ภายใต้ วัดกิตติสังฆาราม(วัดกะตะ) เผยแพร่เป็นธรรมบรรณาการ ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด และ เผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆที่ดำเนินการโดยมูลนิธิฯ รวมทั้งมอบให้แก่ห้องสมุดสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กรเพื่อสาธารณประโยชน์ และสถานที่ที่เหมาะสมในภูเก็ต โดยคณะทำงานผู้ก่อตั้งวารสารนี้ในอดีต(ภายใต้พุทธสมาคมจังหวัดภูเก็ต ปี 2550-2551) โดยวาระใหม่นี้เริ่มจากฉบับเดือนกรกฎาคม- ธันวาคม 2559 เป็นปฐมฤกษ์

ห้องสมุดสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กร และผู้สนใจต้องการรับวารสารนี้ไปเพื่อประโยชน์ สาธารณะ กรุณาติดต่อขอรับได้ที่

มูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรัทธา ๔๕

42/14 หมู่ 2 ถนนเทพกระษัตรี ตำบลรัชฎา อำเภอมะเมือง จังหวัดภูเก็ต 83000

โทร 076 373 138-9, 08 1891 3827 โทรสาร 076 373 140

email : mingmongkolphuket@gmail.com

Purpose

***The Light of Dharma* is a bilingual semiannual magazine in Thai and English.** It is sponsored by Phraphutthamingmonkhon Sattha 45 Foundation. Its content is about the teachings and knowledge of Buddhism, stories of important characters in Buddhism and news about Buddhist activities in Phuket, including the Phraphutthamingmonkhon Ek-nakkhiri project (The Big Buddha of Phuket) at The Big Buddha Buddha Garden on Mt.Nakkerd under the supervision of Kittisangkham Temple (Kata Temple). Our purposes are to contribute Dharmic knowledge at the peak of Khao Nakkerd (Nakkerd Hill) and through various other medias of the foundation as well as donating copies of the magazine to public amenities such as libraries, government organizations, charity organizations and other suitable places in Phuket. This magazine project is run by the same editorial board that used to run a magazine project of the same name, which was then sponsored by the Phuket Buddhist Society 2007-2008. The first issue of this new magazine is scheduled to be the July-December 2016 issue.

Any libraries, education institutes, organizations and individuals who are interested in receiving this magazine for public benefits may contact the foundation by using the contact details below.

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation

42/14 Moo 2, Thepkasatri Road, Rasada Sub-District, Muang District,
Phuket Province 83000

Tel: 076 373 138-9, 08 1891 3827 Fax: 076 373 140

Email: MingmongkolPhuket@gmail.com

สารบัญ

แสงแรก	1
วัตถุประสงค์	2
บทบรรณาธิการ	6
กฎเกิตพุทธกิจ	8
วิธีชาวพุทธ	20
ณ เชนาคเกิด	24
พุทธปรัชญากับโลกปัจจุบัน	34
แสงประยุทธิ์	42
ประวัติพุทธศาสนาญเกิต	52
แสงไพศาล	62
แสงพจนา	66
บัวสามแบบ	70

Contents

First Light	1
Purposes	3
Editorial Preface	7
Phuket Buddhist Activities	14
Way of Buddhists	22
At Mt. Nakkerd	29
Buddhist Philosophy and the Modern World	38
Light of Prayudh	47
History of Buddhism in Phuket	57
Light of Paisal	64
Light of Pochana	68
Three Lotuses	70

Volume 3 Issue 1 July-December 2018

Owner : Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation
Consultant : Dr.Prasith Koysiripong Mr.Suporn Vanichakul Mr.Phat Jankeaw Prakorb Srirattanawadee
Editor : Harin Sukavat
Assistant to Editor : Wasu Koysiripong Prakorb Srirattanawadee
Writers & Contributors : Chote Khochaban Guid Thammasan
Law Cosultant : Wanchana Tonthanant Thitikarn Anurat
Editorial Office : 5/20 Moo 2, Chaofa Rd., T.Wichit, A.Muang, Phuket 83000
Tel 076 221 884, 08 1552 3790 Fax 076 221 884 harin_s@hotmail.com
Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation : 42/14 Moo2, Thepkrasattree Rd.,
T.Rasada, A.Muang, Phuket 83000 Tel 076 373 138-9, 08 1891 3827 Fax 076 373 140,
mingmongkolphuket@gmail.com
Printer : Sahathammik Co., Ltd.
Tel 0 2864 0434-5, 08 1923 8825 Fax 0 2864 3540 Email : sahadhammik@gmail.com

บทบรรณาธิการ

สองสามทศวรรษที่ผ่านมา ขณะที่วิทยาการยุคดิจิทัลแล่นก้าวหน้าพาโลกเปลี่ยนแปลงไปแทบจะในทุกมิติ ทั้งระบบเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ระบบสังคมเมือง และระบบความสัมพันธ์ของผู้คนบนโลก ในเวลาเดียวกันนี้เอง หลักปฏิบัติในทางสมาธิอันเป็นภูมิความรู้เก่าแก่ที่สำคัญยิ่งในพระพุทธศาสนาก็ได้รับความสนใจขยายตัวออกไปในนานาประเทศเช่นกัน ทั้งสำนักเรียนทางศาสนาและสำนักปฏิบัติเพื่อคุณภาพชีวิตที่ไม่ยึดติดกับศาสนา(ท่านที่สนใจ กรุณาอ่าน“พุทธปรัชญากับโลกปัจจุบัน”ในฉบับนี้) โดยมักถูกนำไปใช้เพิ่มศักยภาพและประสิทธิภาพของบุคลากรในองค์กรทุกภาคส่วน เกิดผลแบบเป็องตันบ้าง อย่างลุ่มลึกบ้าง แล้วแต่ความเข้าใจและความตั้งใจ ทั้งนี้ แม้วิทยาการและสมาธิจะมีความแตกต่างกันตรงกันข้าม ด้วยสิ่งหนึ่งเป็นไปเพื่อตอบสนองความต้องการทางวัตถุอย่างไม่มีที่สิ้นสุดของคน ขณะที่อีกสิ่งหนึ่งเป็นไปเพื่อควบคุมความต้องการให้จำกัดอยู่ในความสงบทางจิตใจก็ตาม แต่ทั้งวิทยาการและสมาธิก็ล้วนเป็นไปเพื่อเพิ่มความสุขและลดความทุกข์ของคนเราเช่นเดียวกัน เพียงแต่สิ่งหนึ่งเป็นเครื่องกระทำให้เกิดผลทางกายภาพจับต้องได้โดยอาจเกิดผลข้างเคียงที่ไม่พึงปรารถนา ส่วนอีกสิ่งหนึ่งกระทำให้เกิดผลทางนามธรรมภายในจิตใจอย่างไร้ผลเสีย ที่สำคัญที่สุด วิทยาการและวิธีปฏิบัติสมาธิล้วนแต่อาศัยการศึกษาและการทดลองปฏิบัติด้วยความอดสาหะอย่างถึงที่สุดเท่านั้น จึงจะเกิดผลตามที่มุ่งหมายได้ ไม่สามารถได้มาอย่างง่ายดายหรือด้วยสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ

วิทยาการที่สร้างการเปลี่ยนแปลงแก่อโลกนั้นเป็นนวัตกรรมหรือสิ่งใหม่ที่มนุษย์สร้าง และมักมีต้นทุนมีราคาที่ต้องจ่าย ส่วนสมาธิที่สร้างความเปลี่ยนแปลงทางจิต(จนอาจเปลี่ยนบุคลิกเป็นอริยบุคคลในที่สุดได้)นั้นมียอยู่แล้วในธรรมชาติ เพียงแต่พุทธศาสดาเป็นผู้ที่ค้นคว้าแสวงหาจนพบ แล้วนำมาเรียบเรียงเป็นระบบเพื่อแผ่แก่ทุกคนที่ใฝ่รู้ ผู้ปฏิบัติที่ต้องสูญเสียแต่เพียงเวลาในการฝึกฝนปฏิบัติเท่านั้นย่อมได้รับผลของมันเท่าเทียมกันทุกคน และต้นทุนของสิ่งพิเศษนี้ พระพุทธองค์ท่านทรงชำระให้หมดแล้ว

Editorial Preface

Translated to English : Wasu Koysiripong

Throughout these several decades, the advancement of digital era technologies have been changing the World in virtually every aspect, including the economy, the industry, the urban system and the relations of people in the World. At the same time, an old wisdom of meditation practice, which is an important part of Buddhism, has also been spreading into many countries in the forms of Buddhist temples and secular meditation centers. If you are interested in secular meditation centers, please read the column “Buddhist Philosophy in the Modern World”. Meditation is applied as a method of increasing the potential and efficiency of personnel in organizations across all sectors, with various degrees of achievement, depending on the comprehension and the effort. Though technology and meditation go in opposite directions, i.e. the former tries to fulfill endless material demand of humans while the latter tries to control the demand by creating mental peace; both of them are there for the same purpose – the purpose of increasing happiness and decreasing suffering of humans. It is just that technology brings about tangible physical results with undesired side-effects; whereas meditation brings about intangible mental benefit without any disadvantage. Most importantly, technology and meditation both require study and practice with great effort in order to achieve the goal. Nothing can be achieved easily or with supernatural force.

Technology is an innovation that humans make, and often comes at a great cost; whereas meditation that brings about mental changes that can transform an ordinary person into an arhat exists at part of the nature. The Buddha was probably the first person who organized such wisdom that he discovered into a systematic body of knowledge and propagated it to the general public. Practitioners who sacrifice time and make effort in practicing it shall all get the same result without any cost of discovery because the Buddha has covered such cost for everyone for a long time.

พุทธกิจกรรม

(1)แต่เยาวชน

11 มกราคม 2561

มูลนิธิพระพุทธรูปมิ่งมงคล ศรืธา ๔๕ มอบทุนการศึกษา
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ แก่โรงเรียนวัดลัญจิวาราม
จำนวน 20 ทุน ทุนละ 500 บาท นายภานุพล สารคำ
ผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นตัวแทนรับมอบ และโรงเรียน
บ้านฉลอง จำนวน 20 ทุน ทุนละ 500 บาท
นางสุพรรณิ หนูรุ่ง รักษาการผู้อำนวยการโรงเรียน
บ้านฉลองเป็นตัวแทนรับมอบทุนการศึกษา

(2)คณะสงฆ์ลาว

24 มกราคม 2561

พระมหาเวท เมศนัย รองประธาน
ศูนย์กลางองค์การพระพุท
ศาสนาสัมพันธ์ลาว และผู้บริหาร
กรมการศาสนาแห่งสาธารณรัฐ

ประชาธิปไตย ประชาชนลาว พร้อมคณะในโครงการเสริมสร้างความสัมพันธ์ด้านพระพุทธศาสนา
ของสองประเทศ เข้าเยี่ยมชมพุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด โดยมีพระครูวิสุทธิกิตยาภรณ์
เจ้าคณะตำบลฉลอง และคุณสุพร วนิชกุล ประธานมูลนิธิพระพุทธรูปมิ่งมงคล ศรืธา ๔๕ ให้การ
ต้อนรับ

(3)แต่เยาวชน

14 กุมภาพันธ์ 2561

คณะเจ้าหน้าที่และวิทยากรมูลนิธิพระพุทธรูปมิ่งมงคล
ศรืธา ๔๕ นำโดยคุณสุพร วนิชกุล เดินทางไปทำ
กิจกรรมธรรมบรรยาย พร้อมทั้งมอบทุนการศึกษาและ
เครื่องดนตรีเพื่อการเรียนการสอน ให้แก่โรงเรียน
ราชประชานุเคราะห์ 35 ตำบลบางม่วง อำเภ
ตะกั่วป่า จังหวัดพังงา โดยมีนายสวัสดิ์ บรรจงกาศ
ผู้อำนวยการ โรงเรียนและคณาจารย์ให้การต้อนรับ

(4) ศาสนิกัสเซีย

19 กุมภาพันธ์ 2561

ผู้ปฏิบัติธรรมคอร์สอานาปานสติชาวรัสเซีย จากที่ปภา
วันธรรมสถาน อำเภอกะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี
ภายใต้พระอาจารย์ภาวนาโพธิคุณ(โพธิ์ จันทสโร)
จำนวน 100 คน เดินทางมาสักการะพระใหญ่
เมืองภูเก็ต ได้ร่วมฝึกสมาธิ “7 นาทีสร้างสุข”
ณ ธรรมศาลา พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(5) แต่ผู้ต้องขัง

20 กุมภาพันธ์ 2561

คณะวิทยากรมูลนิธิพระพุทธร่มมิงมงคล
ศรัทธา ๔๕ นำโดยคุณสุพร วณิชกุล ร่วมกับ
ฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ เรือนจำ
จังหวัดภูเก็ต จัดอบรม “ศาสนาบำบัด” แก่
ผู้ต้องขังหญิงและชาย ณ เรือนจำจังหวัด
ภูเก็ต

(6) แต่เยาวชน

21 กุมภาพันธ์ 2561

มูลนิธิพระพุทธร่มมิงมงคล ศรัทธา ๔๕ มอบทุน
การศึกษาจำนวนทุน 25 ทุน ทุนละ 500 บาท และ
มอบเครื่องแบบนักเรียนชายและหญิง 100 ชุด
ให้แก่โรงเรียนเกาะลิเ่อ ตำบลรัชฎา อำเภอมือง
จังหวัดภูเก็ต

(7) นักศึกษาพัฒนาจิต

22-25 กุมภาพันธ์ 2561

สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ชมรมปฏิบัติธรรม และมูลนิธิพระพุทธรูปมณฑล ศรีธธา ๔๕ ร่วมกันจัดโครงการพัฒนาจิตให้เกิดปัญญา

และสันติสุขแก่นักศึกษา ณ มหาวิทยาลัย ราชภัฏภูเก็ต และวัดลัญจิวาราม จังหวัดภูเก็ต

(8) ตราชั่งทอง

26 กุมภาพันธ์ 2561

สหพันธ์กรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชนแห่งประเทศไทย ร่วมกับสมาคมสถาบันคุ้มครองสิทธิประโยชน์ผู้บริโภคและภาคีเครือข่าย จัดงานมอบรางวัลตาชั่งทอง ครั้งที่ 6 ให้แก่

บุคคลและองค์กรสงเคราะห์ผู้ทำคุณประโยชน์ให้กับสังคมยอดเยี่ยมแห่งปี ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กรุงเทพฯ ซึ่งคุณสุพร วนิชกุล ประธานมูลนิธิพระพุทธรูปมณฑล ศรีธธา ๔๕ ได้รับเกียรติเป็นหนึ่งในผู้ถูกคัดเลือกเข้ารับรางวัลในปีนี้

(9) บรรพชาสามเณรฤดูร้อน

2-20 เมษายน 2561

มูลนิธิพระพุทธรูปมณฑล ศรีธธา ๔๕ ร่วมกับวัดกิตติสังฆาราม (วัดกะตะ) จัดพิธีบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อนประจำปี ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด โดยมีคุณประกอบ วงศ์มณีรุ่ง รองผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต และพลโทชำนาญ ญพจน์ พูลเกษ นายทหารฝ่ายเสนธิการประจำรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม ให้เกียรติร่วมในพิธี

(10)นักเรียนฝึกสมาธิ

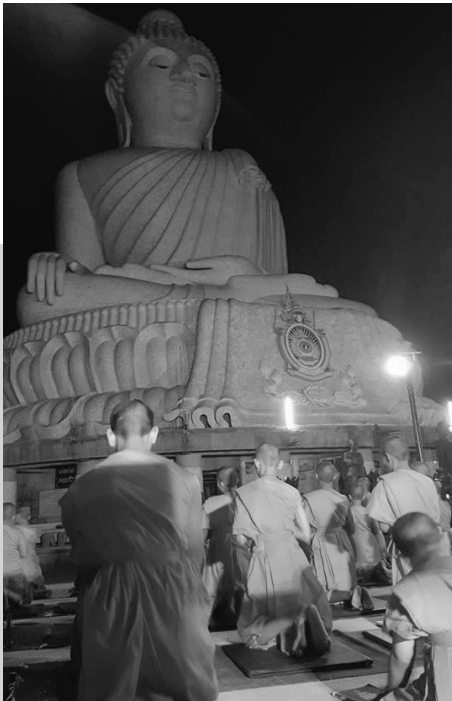
2 กุมภาพันธ์ 2561

คุณสุพร วนิชกุล ประธานมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรีทธา ๔๕ นำคณะวิทยากรของมูลนิธิฯ ไปฝึกสมาธิเบื้องต้นให้นักเรียนระดับมัธยมของโรงเรียนดาวรุ่งวิทยา จังหวัดภูเก็ต

(11)ชาวฟินแลนด์ฝึกสมาธิ

14 เมษายน 2561

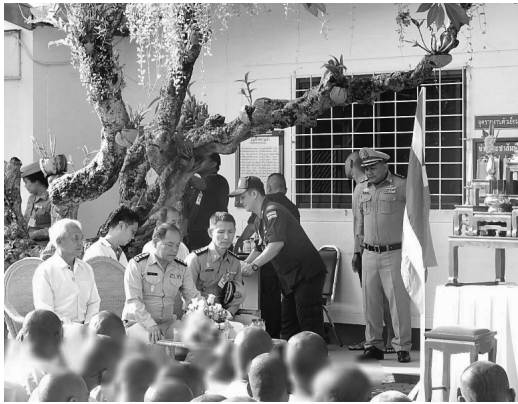
คุณมิกโกะ(81 ปี) พร้อมคณะชาวฟินแลนด์ กำลังฝึก”7 นาที่สร้างสุข” กับคุณสุพร วนิชกุล ประธานมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรีทธา ๔๕ ณ ธรรมศาลา พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(12)สามเณรนาธาวิาส

18 เมษายน 2561

คณะสามเณรบรรพชาภาคฤดูร้อนประจำปี 2561 จังหวัดภูเก็ตและคณะสามเณรจากจังหวัดนราธิวาส ร่วมกันสวดมนต์ทำวัตรเย็น โดยมีคุณสุพร วนิชกุล ประธานมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรีทธา ๔๕ เป็นวิทยากรพิเศษบรรยายธรรม ณ บริเวณลานหน้าองค์พระพุทธรูปมิ่งมงคลเอกราชคีรี(พระใหญ่เมืองภูเก็ต)

(13)แต่ผู้ต้องขัง

14 พฤษภาคม 2561

คุณสุพร วณิชกุล ประธานมูลนิธิพระพุทธรูปมิ่งมงคล ศรีทธา ๔๕ ไปบรรยายเรื่อง “ยสกุลบุตรและสหาย” ให้แก่ผู้ต้องขังชายหญิงกว่าสองพันคน ณ เรือนจำจังหวัดภูเก็ต ในกิจกรรมวันพีชมงคลประจำปี

(14)แต่เพื่อนไทยมุสลิม

17 พฤษภาคม 2561

มูลนิธิพระพุทธรูปมิ่งมงคลศรีทธา๔๕ มอบอินทผาลัมให้พี่น้องชาวไทยมุสลิม ตำบลเกาะยาวน้อย อำเภอกะยาร จังหวัดพังงา ในเทศกาลถือศีลอดเดือน”รอมฎอน” โดยมีพ.ต.อ.สุจินต์ นิลบดี ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรเกาะยาวได้กรุณามาเป็นตัวแทนนำส่งมอบ

(15)แต่ผู้ป่วย

19 พฤษภาคม 2561

มูลนิธิพระพุทธรูปมิ่งมงคล ศรีทธา ๔๕ มอบเงินสามหมื่นบาทในกิจกรรมผ้าป่าสามัคคีเพื่อจัดซื้อเครื่องมือแพทย์ที่ขาดแคลน ให้แก่โรงพยาบาลวชิระ ภูเก็ต

(16) คณะสงฆ์จากเกาะลันตา

11-22 พฤษภาคม 2561

คณะสงฆ์ปริวาสกรรม 66 รูปจากวัดเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ นำโดยพระอาจารย์สมบัติ อดุลโต เดินทางมาทัศนศึกษาจังหวัดภูเก็ต ผู้นำและร่วมปฏิบัติกิจ ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(17) แต่ย่าวชน

24 พฤษภาคม 2561

ตัวแทนมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรีทธา ๔๕ ได้เดินทางไปมอบโต๊ะเก้าอี้นักเรียนและเก้าอี้โรงอาหารที่จัดซื้อให้แก่โรงเรียนบ้านฉลอง จังหวัดภูเก็ต

PHUKET BUDDHIST ACTIVITIES

Translated to English : Wasu Koysiripong

Buddhist Activities

(1)For youths

11 January 2018

On the occasion of the National Children's Day, Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation grants 20 scholarships, each amounting 500 Baht to Wat Latthiwanaram School. Mr.Phanuphon Sarakham, the school's director represents the school in receiving the scholarships. The foundation also grants 20 scholarships, each amounting 500 Baht, to Banchalong School. Mrs.Suphanni Nurun, the school's acting director

represents the school in receiving the scholarships.

(2)Lao Sangha Group

24 January 2018

Phramaha Wet Metsanai, The Deputy Chairman of the Headquarter of the Laotian Buddhist Brotherhood Organization and the Executive from Religious Affairs Department of the Lao People's Democratic Republic together with Buddhist Relations Promotion Project Team Members from both countries visit Mt. Nakkerd Buddha Garden. The guests are received by Phrakhru Wisut Kityaphorn, Chalong Sub-District Archabbot and Khun Suporn Vanichakul, the Chairman of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation.

(3)For youths

14 February 2018

A group of delegates from Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation led by Khun Suporn Vanichakul conducts a Dharma lecture, grants scholarships and donates some musical instruments to Rachaprachanukhroh 35 School in Bangniang Sub-District, Takuapa District, Phang-nga Province. They

are received by Mr.Sawat Banchongkat, the school's director, and the school's teachers.

(4) Russian Buddhists

19 February 2018

100 Russian Anapanasati practitioners from Theepaphawan Dharmasthan, Koh Samui District, Suratthani Province led by Phra-ajarn Bhavana Bodhikhun (Bodhi Chanthasaro) visit Phuket to pay respect to the Big Buddha of Phuket and join a meditation course “Building Happiness in 7 Minutes” at Dharma Sala, Mt. Nakkerd Buddha Garden.

(5) For Inmates

20 February 2018

A group of delegates from Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation led by Khun Suporn Vanichakul together with the Education and Mental Development Department of Phuket Jail conducts the “Religious Rehabilitation” course for the male and female inmates at the jail.

(6) For Youths

21 February 2018

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation grants 25 scholarship, each amounting 500 Baht, and donates 100 male and female school uniforms to Koh Sirae School, Rasada Sub-District, Muang District, Phuket Province.

(7)Mental Development Students

22-25 February 2018

Office of Arts and Culture, Phuket Ratchaphat University, Dharma Practice Club and Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation jointly organize a Mental Development for Wisdom and Peace for the students at Phuket Rajabhat University and Latthiwanaram Temple, Phuket.

(8)Golden Scale Award

26 February 2018

The Committee of Children and Youths Charity of Thailand together with the Consumer Benefits and Rights Protection Institute Association and their affiliates organizes the sixth Golden Scale Awarding Ceremony for the people and charity organizations who have made benefits for the society at Phranakhon Rajabhat University, Bangkok. Khun Suporn Vanichakul, the Chairman of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation is selected, as a great honor, to be granted the award this year.

(9)Summer Novice Ordination

2-20 April 2018

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation together with Kittisangkham (Kata) Temple organizes the annual Summer Novice Ordination at Mt. Nakkerd Buddha Garden. The ceremony is participated by Khun Prakop

Wongmaneerung, Phuket Deputy Governor and Lt. Gen. Chamnanphot Phunket, a Strategy Department military official directly serving under the Deputy Minister of Defense.

(10) Students Practicing Meditation

2 February 2018

Khun Suporn Vanichakul, the Chairman of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation leads the foundation's team of delegates to conduct a beginner meditation class for high school students at Dowroongwittaya School, Phuket.

(11) Finnish Meditation

Practitioners

14 April 2018

Khun Mikko, an 81 year-old, with her group of Finnish meditation practitioners are practicing the "Building Happiness in 7 Minutes" Course with Khun Suporn Vanichakul, the Chairman of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation, at the Dharma Sala, Mt. Nakkerd Buddha Garden.

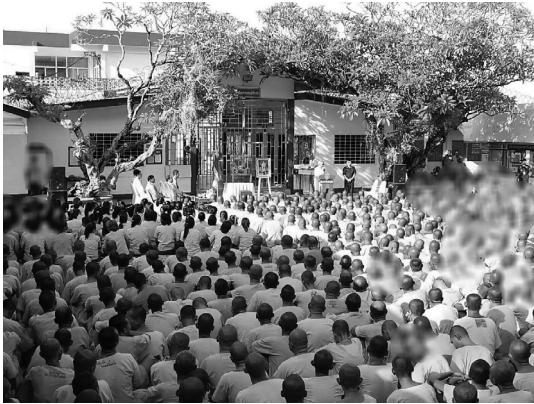

(12) Narathiwat Novices

18 April 2018

A team of novices, recently ordained in the Phuket 2018 Annual Summer Novice Ordination Ceremony together with a team of novices from Narathiwat are making an evening routine prayer. Khun

Suporn Vanichakul, the Chairman of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation is a guest lecturer to give a Dharma lecture at the square before the Big Buddha of Phuket.

(13)For Inmates

14 May 2018

Khun Suporn Vanichakul, the Chairman of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation, is lecturing about “The Great Son and His Friends” to over 2,000 male and female inmates at Phuket Jail, on the occasion of the Annual Royal Ploughing Ceremony Day.

(14)For Fellow Muslim Thais

17 May 2018

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation is giving dates to fellow Muslim Thais of Koh Yao Noi Sub-District, Koh Yao District, Phang-nga Province on the occasion of the Ramadan. Pol. Col. Sujin Nilbodi, the Superintendent of Koh Yao Regional Police Station, is the representative in giving the dates.

(15)For Patients

19 May 2018

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation donates 30,000 Baht to Vachira Phuket Hospital for the procurement of scarce medical equipment, on the occasion of a robe donation activity organized by the hospital.

(16) Sangha Group from Lanta Island

11-22 May 2018

A group of 66 monks from Lanta Island, Krabi Province, led by Phra Ajarn Sombat Uttamo, stays and joins the routines at Mt. Nakkerd Buddha Garden during an excursion in Phuket.

(17) For Youths

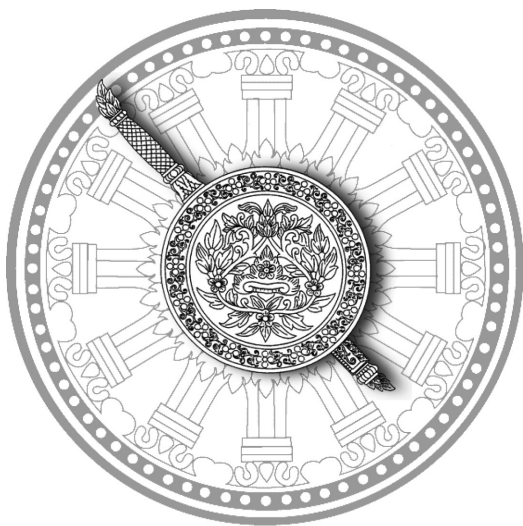
24 May 2018

Delegates of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation are giving desks, classroom chairs and cafeteria chairs to Banchalong School, Phuket.

ธรรมะกับงานตำรวจ

พ.ต.อ.สุจินต์ นิลบดี ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรอำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา
หนึ่งในนายตำรวจผู้นำเอาธรรมะมาประยุกต์ใช้ในโรงพักและท้องที่ที่รับผิดชอบ
ได้กรุณาให้ **แสงพระธรรม** สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2561

แสงพระธรรม : ใครเรียนถามนโยบายของท่านผกก.ที่นำหลักธรรมในพระพุทธศาสนามาใช้ประกอบเป็นแนวทางในการบริหารและพัฒนาบุคลากรเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่

พ.ต.อ.สุจินต์ : พระพุทธศาสนาอยู่คู่กับประเทศไทยมาช้านาน จึงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะนำหลักธรรมมาใช้ในชีวิตประจำวัน และในการปฏิบัติหน้าที่ หลักธรรมนั้นได้แก่ หนึ่ง-พระพุทธเจ้าท่านได้ชี้ให้เห็นว่าทางสายกลางนั้นจะทำให้เราหลุดพ้นจากความทุกข์ สอง-ท่านแสดงความเป็นผู้เสียสละเพื่อความสุขของผู้อื่น ทั้งนี้ ตั้งแต่ครั้งที่ทรงเป็นพระเวสสันดร เป็นพระโพธิสัตว์ ผมได้ชี้ให้ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าอาชีพของตำรวจก็เช่นเดียวกัน เรามีหน้าที่เสียสละเพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชน ซึ่งยังจะเป็นกุศลและความดีงามแก่เรานั่นเอง การจับกุมดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดในคดีต่างๆ ก็เท่ากับเพื่อให้เขาได้ลดกรรมที่ได้ก่อขึ้น

พ.ต.อ.สุจินต์ นิลบดี

แสงพระธรรม : นอกจากการใช้หลักธรรมมาอบรมผู้ได้บังคับบัญชาแล้ว ยังมีการฝึกอบรมอะไรอีกไหม

พ.ต.อ.สุจินต์ : ในช่วงเคารพธงชาติแปดโมงเช้า เราจะสวดมนต์กัน แล้วก็ทำจิตให้สงบนิ่งสามถึงห้านาทีทุกวัน และแนะนำให้เขานำไปปฏิบัติที่บ้านกับครอบครัว มีการไปปฏิบัติที่วัดไปฝึกทำสมาธิเดือนละครั้ง

แสงพระธรรม : ได้ผลอย่างไรครับ

พ.ต.อ.สุจินต์ : ประการที่หนึ่ง เราเชื่อมั่นว่าจะเกิดผลดีแก่พี่น้องประชาชนจากกุศลจิตของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ปฏิบัติที่ส่งออกไปสอง เจ้าหน้าที่ของเราที่จะไปปฏิบัตินอกกลุ่มนอกทางก็จะมี และสาม พี่น้องประชาชนที่ได้พบเห็นการฝึกปฏิบัติทุกเช้าดังกล่าวก็นำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความแข็งแกร่งหรือข้อข้องใจก็ลดลงไปเป็นอย่างมาก

แสงพระธรรม : มีเสียงสะท้อนจากผู้ได้บังคับบัญชาอย่างไร

พ.ต.อ.สุจินต์ : มีตำรวจนายหนึ่งมาเล่าว่า ลูกชายที่เคยเกเรบ้าง ไม่ขยันเรียนบ้าง เมื่อเขาได้ฝึกปฏิบัติดังกล่าวแล้ว กุศลที่กระทำมาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ลูกเขาเรียนดีขึ้น จนเขาสามารถสอบเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารได้ ซึ่งเขาก็มายกขอบคุณผม

แสงพระธรรม : จากประชาชนในท้องที่ล่ะครับ

พ.ต.อ.สุจินต์ : ประชาชนในเกาะยาวส่วนใหญ่เป็นพี่น้องไทยมุสลิม ซึ่งมีคติเกิดขึ้นน้อยนะครับ นอกจากความรู้สึกที่ดีแล้ว เมื่อมีเหตุอะไรเขาก็จะแจ้งหรือเข้ามาพบเจ้าหน้าที่มากขึ้น ไม่ว่าเรื่องเล็กน้อย เรื่องยาเสพติดจากเดิมที่ไม่ค่อยจะเข้ามาหา ก็พาลูกหลานเข้ามารับการบำบัด นับว่ามีผลตอบรับอย่างดี

แสงพระธรรม : จากที่ท่านได้ให้การสนับสนุนกิจกรรมของมูลนิธิพระพุทธมีมงคลมาเป็นอย่างดี ท่านมีสิ่งใดจะแนะนำไหมครับ

พ.ต.อ.สุจินต์ : ที่ผ่านมา งานของมูลนิธินี้ผมก็ดูอยู่ ก็ค่อนข้างที่จะชื่นชมนะครับ เพราะเป็นผู้ทำหน้าที่ดูแลทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาเป็นอย่างดี เห็นได้ว่าเกิดแรงศรัทธาของพี่น้องชาวไทยหรือชาวต่างชาติขึ้นมาก เมื่อมีอุปสรรคปัญหาที่เข้าแก้ไขได้ทันทั่วทั้ง หากทางมูลนิธิต้องการให้เราแนะนำหรือปรึกษาในเรื่องใดๆ ก็ขอให้เรียกมาได้ เราพร้อมจะมาด้วยความยินดีนะครับ

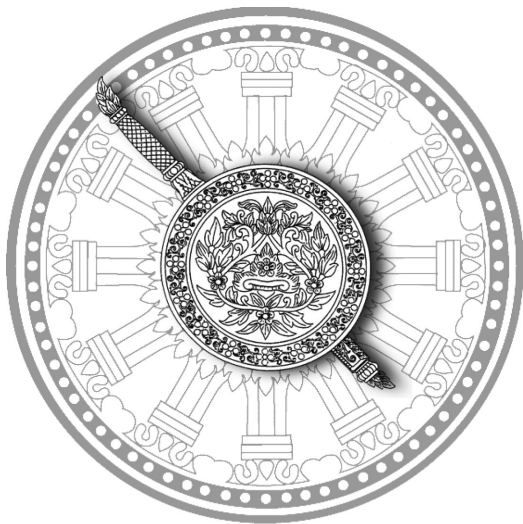

Translated to English : Wasu Koysiripong

The Dharma and Police Work

Pol. Gen. Sujin Nilbadi, the Superintendent
of Koh Yao District Police Station, Phang-nga Province

One of the police officials who apply the Dharma
to the work at the police station and the region in his responsibility
Gave an opportunity to Light of Dharma to interview on 17 May 2018

Light of Dharma: We'd like to ask you about the policy in applying the Buddha Dharma as a guidance in the management and personnel development in order to increase the efficiency in the operation.

Pol. Gen. Sujin: Buddhism has been with Thailand for a long time. It is necessary to apply Dharma principles to daily life. In our operation, the first principle we apply is the principle of the middle way. The Buddha taught us that the middle way shall help us get away from the suffering. The second principle is the sacrifice. The Buddha had sacrificed himself for the sake of others since the time when he was still Phra Wessandorn or Bodhisattva. I pointed out to my subordinates that we, police, also have a duty to sacrifice our happiness for the sake of the people. This will in turn be a merit back to us. The arrests and legal proceedings against wrongdoers are for helping them decrease

Pol. Gen. Sujin Nilbadi

the amount of bad karma they would otherwise do.

Light of Dharma: Apart from the Dharma, what else do you train?

Pol. Gen. Sujin: In the morning after raising the flag at 8 o'clock, we do chanting and a brief meditation for 5 minutes every day. I also recommend my subordinates to do meditation at home and at a temple once a month.

Light of Dharma: What's the result?

Pol. Gen. Sujin: The first result is we are confident that the benevolence of the police officers that are dispatched to service the people will bring good things to the people. The second result is that those police officers will be unlikely to deviate from morals. The third result is that the people who see our morning routine will have a good feeling towards the police and their objections or suspicion on the police will decrease.

Light of Dharma: How about the responses from your subordinates?

Pol. Gen. Sujin: A police officer told me that his son who used to be bully and lazy has changed for the better after he began the routine. His son's study got better and got admitted into Armed Forces Academies Preparatory School, so he thanked to me for all these.

Light of Dharma: How about the responses from the residents in the area?

Pol. Gen. Sujin: The residents of Koh Yao are mainly Muslims. There are not many criminal cases here. Apart from the good feeling, as they trust the police more, whenever there is an incident, such as theft or drug trafficking, they will report to the police more than before. Some of them also brought their addicted children to us for rehabilitation. The feedbacks are good.

Light of Dharma: As you have been supporting the Buddha Mingmongkhol Foundation quite well, do you have any suggestion for us?

Pol. Gen. Sujin: So far I quite admire the work of the foundation as the foundation is in charge of keeping Buddhism and it performs well. We can see the increase in the faith of the Thais and foreigners. Whenever there is a problem or an obstacle, it will be resolved quite quickly. If the foundation wants to consult us in anything, please directly call us. We are glad to lend a hand.

บันทึกของเจเจ*

เซอร์เกย์ สเตซโก้

แปลจากภาษารัสเซีย โดย ดร.อดุลย์ กำไลทอง

หนังสือพิมพ์สังคมนิยมรัสเซีย

* “บันทึกของเจเจ”(เซอร์เกย์ สเตซโก้) นี้แปลจาก “ศิลปะการมีชีวิต” ในหนังสือพิมพ์ภาษารัสเซียสังคมนิยม ฉบับวันที่ 22 ตุลาคม 2559 ซึ่งสัมภาษณ์โดย นีน่า มีลามิโดว่า เป็นประสบการณ์ทางธรรมของชาวตะวันตกที่มาใช้ชีวิต ณ เชนาคเกิด ได้ไปเรียนและฝึกปฏิบัติธรรมที่วัดทางภาคเหนือ และเคยเป็นอาสาสมัครมาแนะนำ “7 นาที่สร้างสุข” ซึ่งเป็นการฝึกสมาธิเบื้องต้น ณ ธรรมศาลา พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ช่วงปี 2559-61 ปัจจุบัน พระเจเจบวชเป็นพระภิกษุ ณ วัดบ้านสวน จังหวัดพัทลุง

บางคนเรียกเขาว่าคนบ้า บางคนก็อัจฉรา

เขาค้นหาความหมายของชีวิตอยู่หลายปี และก็พบมันบนยอดผาสูงท่ามกลางงูพิษและแมลงอันตราย เขาสามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไปเป็นนักบวช เมื่อคุณเชื่อฟังและวางใจเสียงภายในตัวคุณอย่างสมบูรณ์ คุณก็จะได้สัมผัสความสุขและกลายเป็นคนใหม่

โทรศัพท์ของหลายคนอาจยังมีชื่อ เซอร์เกย์ สเตซโก้ (Sergei Stozhko) ปรากฏอยู่ในฐานะผู้ประสบความสำเร็จ แต่ผู้รับสายคนใหม่จะบอกชื่อ เจเจ ขณะที่เซอร์เกย์คนเก่าจะใช้ชื่อนี้เกี่ยวกับพาสปอร์ตเท่านั้น

“วัยเด็กของผมเริ่มต้น ณ เมือง Orenburg กับแม่ผู้อารี แต่พฤติกรรมที่เกิดจากประสบการณ์ในโรงเรียนอนุบาลไปจนถึงโรงเรียนมัธยมทำให้ชีวิตของผมในเมืองนี้ต้องจบลง หนังสือพิมพ์ Komsomolskaya Pravda เรียกผมว่า ‘ซีโรซ่าตัวปัญหา’ ผมกับแม่ต้องย้ายไปที่เมือง Kalmykia ผมเข้าเรียนต่อพร้อมกับช่วยงานสำรวจทางโบราณคดี เป็นช่วงเวลาที่ความคิดของผมเกี่ยวกับโลกใบนี้เปลี่ยนไปอย่างมาก โดยเฉพาะการกลับมาหาตัวเอง

ผมใช้เวลาสนทนากับนักวิทยาศาสตร์และนักวิชาการที่พูดถึงการจัดสรรของจักรวาล อารยธรรมโบราณ ดาวเคราะห์ดวงอื่น และศาสตร์ต่างๆ ในเวลาไม่นาน ‘เด็กเจ้าปัญหา’ กลายเป็นคนที่สามารถเรียนตามเพื่อนทัน และทำได้ดีที่สุดก็ได้เป็นอาจารย์สอนเคมีและชีววิทยา

ตั้งแต่เด็ก ผมมักครุ่นคิดเกี่ยวกับความหมายของชีวิต ทำไมเราต้องตื่นตอนเช้า ไปทำงาน ทานมื้อเย็น นอนหลับและลุกขึ้นตื่นอีกครั้ง? บางคนถ้าโชคดียุไปได้แปดสิบปีแล้วจบวงจรชีวิตแค่นั้น ขณะที่บางคนโชคไม่ดีก็จากไปก่อน ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่ออะไร?

ในขณะที่เพื่อนๆ และคนรู้จักพยายามที่จะย้ายไปอยู่ที่มอสโก ผมเป็นคนเดียวที่ไม่เคยฝันถึงการไปอยู่เมืองหลวง แต่เหมือนโชคชะตานำพาให้ผมต้องย้ายไปมอสโก เพราะเพื่อนหญิงที่เมือง Orenburg ขอให้ผมย้ายไปอยู่มอสโกกับเธอ แต่แล้ว รอบตัวเธอก็มีคนที่สามารถมากกว่าผม ซึ่งอาจรวมถึงโอกาสและความก้าวหน้าของเธอด้วย ที่สุดเราแยกทางกัน ผมตัดสินใจจะย้ายกลับไปยัง Orenburg

ก่อนย้าย เพื่อนคนหนึ่งพาผมไปชมรูปภาพในหอศิลป์ ณ ที่ซึ่งทำให้ผมต้องอาศัยอยู่ในมอสโกต่อไปในฐานะผู้จัดนิทรรศการศิลปะซึ่งเป็นงานที่รายได้ดีมาก คนเรามักพูดว่าการมีรึมบ้านมีสวนมีอาหาร ชีวิตก็ประสบความสำเร็จแล้ว แต่ไม่ใช่เลย ความสุขกับการครอบครองสิ่งของมันต่างกัน เพราะเมื่อผมมีทุกอย่างแล้ว แต่จิตวิญญาณก็ยังทุกข์ทรมานเหมือนเดิม ผมถึงตระหนักว่ามีอะไรบางอย่างที่สูงส่งกว่าความสำเร็จเช่นนั้น

ผมใช้ชีวิตมากกว่าสามสิบหกปีโดยไม่ได้เข้ารับศีลล้างบาป แต่ผมก็ยังเข้าโบสถ์และถือศีล ผมรู้ว่ายังไม่พร้อมที่จะเริ่มชีวิตที่อยู่ในศีลในธรรมให้ชาวสะอาดปราศจากการแปดเปื้อน แม่และญาติมักคะยั้นคะยอให้ผมรับศีล แต่ท้ายที่สุดในวันหนึ่ง ซึ่งเป็นช่วงเฉลิมฉลองงานทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ บาทหลวงได้ทำพิธีศีลล้างบาปให้แก่ผม ตั้งแต่นั้นมาผมเหมือนเกิดใหม่ และได้กลายเป็นอีกคน

ช่วงนั้นผมได้ทำงานร่วมกับอาสาสมัครโครงการต่างๆ เพื่อช่วยหาเงินรักษาเด็กที่ป่วย

เจเจ(เซอร์เกย์ สเตซโก)

ผมได้เดินทางในฐานะวิทยากรไปยังค่ายเยาวชนเหล่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งดีต่อจิตใจมาก ครั้งหนึ่ง ด้วยคำแนะนำของเพื่อน สุภาพสตรีคนหนึ่งมาหาผม หล่อนอาศัยอยู่ที่เมืองไทยกับสามีและลูกสี่คน เธอขอให้ผมไปช่วยเป็นพี่เลี้ยงเด็ก ขณะนั้นงานนิทรรศการหนึ่งจบพอดี และผมเองก็กำลังต้องการพักผ่อน ในที่สุดผมตกลงเดินทางไปประเทศไทย

แต่ละวันในประเทศไทยผ่านไปด้วยดี ผมทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้นและกำลังเตรียมตัวกลับบ้าน แต่มีเสียงในใจบอกว่าอยู่ที่ประเทศนี้แหละ ทำไมและเพื่ออะไรไม่มีใครอธิบายได้แม้แต่พระเจ้าหรือตัวผมเอง แต่ผมก็เชื่อเสียงนั้น อาจเป็นโชคที่ที่ผมไม่มีสัมภาระ ไม่มีเงิน และต้องขอบคุณโชคชะตาที่ทำให้ผมมาอยู่เมืองไทยเพื่อจะได้รับสิ่งที่ผมต้องการ

บนยอดเขาที่สูงที่สุดแห่งหนึ่งของเกาะภูเก็ต ผมได้พบสถานที่ที่สามารถพักอาศัยได้แห่งหนึ่ง และตัดสินใจพักอยู่ที่นี่ ผ่าห่มผืนเดียว ใช้เป็นที่รอนอนของผมได้ด้วย อาหารการกินและ

เจเจแนะนำการฝึกสมาธิ

ความไม่สะดวกไม่ได้ทำให้ผมกังวลเลย ณ สถานที่ที่
ธรรมชาติแห่งนี้คือพื้นที่บ่มเพาะชีวิตของผม

ทุกวันผมจะตื่นพร้อมกับดวงอาทิตย์ตอน
ตีห้า บนยอดเขาเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปองค์
ใหญ่ ผมจะขึ้นไปนั่งสงบจิตใจอยู่บริเวณนั้นจนถึง
เย็นโดยไม่มีเป้าหมาย แค่ทำตามความรู้สึกตัวเอง
อย่างเต็มหัวใจ ผ่านไปหลายเดือน บางครั้งนั่งจน
ร่างกายแทบทนไม่ไหวอยากลุกขึ้นทำอย่างอื่น แต่
เมื่อใจสงบลง ความรู้สึกโล่งสบายเข้ามาแทนที่
มันเหมือนเป็นสภาวะที่พิเศษที่ผมไม่เคยรู้สึก
มาก่อน

เวลาผ่านไปผมสังเกตเห็นคนช่วยกัน
ทำงานในบริเวณที่พักสงฆ์ ช่วยปรุงอาหาร
ทำความสะอาดสถานที่ ผมจึงเข้าไปช่วยบ้างอย่าง
เจียบๆ พวกพระพากันประหลาดใจ พฤติกรรมดัง
กล่าวเป็นเรื่องผิดปกติสำหรับฝรั่ง ช่วงหนึ่งวันผม
จึงใช้เวลา ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ทุกวัน ใกล้
ค่ำก็ลงจากเขา ไปว่ายน้ำทะเลสองสามชั่วโมง จากนั้นก็อาบน้ำและซักเสื้อผ้า

บางครั้งมีงูเลื้อยมาใกล้ที่พัก พวกมันแค่
มาอาบแดด พวกที่เข้ามาเยี่ยมทักทายผมบ่อยๆ
คือ มด ตั๊กแตน จิ้งจก นก และแมงมุม ผม
ตระหนักว่าพวกเขาเป็นเจ้าของที่นี่และผมเป็นแขก
ของพวกเขา ดังนั้น ผมจึงไม่ขับไล่ใครออกไป
พวกมันเป็นเพื่อนที่ดีของผม บางวันพวกมด
ประท้วงให้ผมเปิดเส้นทางให้พวกมัน แต่ตอนกลาง
คืนกลับมาบนเศษขนมของผมไปหมด ตั๊กแตนเป็นคู่

ปรับกับแมลงสาบ ครั้งหนึ่งเมื่อฤดูเปลี่ยนไป
กองกำลังของสัตว์ขนาดเล็กเหล่านี้ทะเลาะกันและ
ไม่ยอมให้ผมนอนหลับ ครั้งหนึ่งมีบางสิ่งขยับใต้
ผ้าห่ม แมงมุมตัวใหญ่ ผมคิดว่ามันอาจมีพิษ
แต่เราต่างกันตรงไหน ก็แค่พยายามไม่รบกวนกัน
ผมขยับผ้าห่มอย่างเดิมแล้วนอนต่อ สองวันต่อมา
ผมสังเกตว่าแมลงเล็กๆหายไป พวกมันไปติดกับ
ตักโยแมงมุนั่นเอง สรุปว่า ถ้าคุณไม่แทรกแซง
ปล่อยทุกอย่างไปตามธรรมชาติเป็นดีที่สุด แล้ว
ธรรมชาติ จะกลายเป็นมิตรกับคุณ

ฤดูฝนมีพายุฟ้าคะนองเพิ่มความยาก
ลำบากอยู่บ้าง ฝนในเทือกเขาไม่ตกแนวดิ่ง แต่
เป็นแนวนอน และแรงมากเหมือนปลายเข็มสัมผัส
ร่างกาย ถ้ามีพายุฝนตอนกลางคืน ผมต้องห่ม
ผ้าห่มคลุมทั้งตัว ครั้งหนึ่งพายุแรงมากเหมือน
โกรธและจะลงโทษ ผมคิดว่าทุกอย่างคงจะจบสิ้น
สายฟ้าฟาดลงมาห่างจากผมสักยี่สิบเมตร
มันเหมือนไฟแฟลชกล้องถ่ายรูปบูบวาวรอบตัว
ผมอาจหุนหวกและตาบอดก็ได้

วันรุ่งขึ้น ผมตัดสินใจจะเดินทางกลับมอส
โก ผมมีเงินเฉพาะค่าเดินทางเท่านั้น หลังจาก
ชาร์จแบตเตอรี่โทรศัพท์เสร็จผมก็เริ่มหาเว็บไซต์
ขายตัวเครื่องบิน แล้วจู่ๆโทรศัพท์ก็หล่นจาก
มือตกลงกระแทกหินหน้าจอแตก ผมคิดว่าเร็ว
เกินไปไหมที่จะยอมแพ้ ยังไม่ใช่เวลาที่จะกลับไป

ครั้งหนึ่งขณะที่ลงจากเขา ผมเจอ
มะพร้าวลูกหนึ่งและเอามันไปปอก ผมพยายาม
อยู่นาน ชาวบ้านเห็นแล้วหัวเราะ ขวนผมไปที่
บ้านเขา พวกเขาเรียกผมว่า“เจเจ” ชื่อนี้ติดตาม
ผมไปทุกที่ เขาถามว่าผมอยู่ที่ไหน ผมบอกพวก
เขาอย่างตรงไปตรงมา เพื่อนใหม่แบ่งผลไม้ให้
พวกเขาให้ผมเยอะมาก มากพอที่จะแบ่งให้คน
อื่นๆได้ระหว่างทาง เขาบอกผมว่า “พรุ่งนี้คุณ
กลับมาหาเราตอนทุ่มหนึ่งนะ”

ผมอยากขอบคุณในความใจดีของ
พวกเขา ผมจึงเขียนลงเครือข่ายสังคมออนไลน์ว่า

“ถ้าใครมีสิ่งของบริจาครสำหรับเด็กๆ ให้ส่งมาได้ ผมจะมอบให้กับครอบครัวชาวไทยที่เอื้อเฟื้อผม” ชาวรัสเซียจำนวนมากบนเกาะตอบรับและเริ่มนำเสื้อผ้ามาให้ ตอนแรกผมแบ่งให้กับครอบครัวที่มีลูกมาก หลังจากนั้นก็ครอบครัวที่สองที่สาม จนของบริจาคมียากขึ้น คนแนะนำว่าควรบริจาคให้คนที่ไม่ได้อยู่แถวนี้ด้วย เราเอาเสื้อผ้าขึ้นรถและเดินทางไปแจกให้แก่คนยากจน ความสุขอันยิ่งใหญ่คือการให้ หลังจากนั้นผมคงไม่สามารถทำสิ่งนี้ได้อีกแล้ว

เดือนต่อมา พายุฝนฟ้าคะนองหนักจนผมแทบไม่สามารถทนอยู่บนภูเขานี้ได้ วันหนึ่งผมพบกับคณะพระภิกษุและผู้หญิงคนหนึ่งกำลังขึ้นไปยังพระใหญ่ เมื่อได้สนทนากัน พระท่านแนะนำผมให้รู้จักวัดที่น่าสนใจวัดหนึ่ง ชื่อวัดลอยวันรุ่งขึ้น ผมเดินทางสู่ภาคเหนือของประเทศไทย

เมื่อถึงสนามบิน ผมเดินและถามคนไปเรื่อยๆ ว่าวัดลอยอยู่ที่ไหน แต่ไม่มีใครฟังผมรู้เรื่อง ในที่สุดมีคนให้ผมซ้อนท้ายจักรยานยนต์และพาผมไปถึงวัดลอยจนได้ ซึ่งใช้เวลาราวสี่ชั่วโมง

วัดได้ให้ห้องพักห้องหนึ่งแก่ผม ขนาดประมาณหกตารางเมตร มีแคร่ไม้ไผ่และฟูกหนึ่งอัน ในการที่จะเป็นพระนั้นมีสองวิธี คือทางพิธีการและทางจิตวิญญาณ ทางพิธีการจะต้องใช้เงินหกพันบาท เพื่อซื้อสิ่งของจำเป็นของพระเช่น บาตรจีวร ที่เหลือเป็นค่าพิธีการต่างๆ ส่วนวิธีที่สองซึ่งผมเลือกวิธีนี้ เริ่มจากมีผู้โกนผมโกนหนวดให้ มันเหมือนเราจะต้องสละทิ้งตัวตน ความรู้สึกเช่นนี้คล้ายกับเมื่อตอนที่ผมรับศีลของคริสต์ มันเป็นความรู้สึกที่จริงจังมาก

ผมต้องท่องและปฏิบัติพระวินัยสองร้อยยี่สิบเจ็ดข้อที่พระภิกษุต้องรักษา เช่น ไม่ฉันอาหารหลังจากเที่ยงวัน เว้นการมีเพศสัมพันธ์ ห้ามยุ่งเกี่ยวกับแอลกอฮอล์ ไม่ขับรถ ไม่แตะต้องเงิน (เวลาไปซื้อของจะต้องมีลูกศิษย์วัดตามไปด้วย) ไม่ว่ายน้ำเพราะอาจสร้างความรุกรณ์ พระสามารถ

เจเจ(เชรเกย์ สเตชโก)

อาบน้ำได้โดยใช้ขันตักอาบเท่านั้น ไม่เล่นหรือฟังดนตรี พระต้องรักษาศีลเหล่านี้ ถ้ามีใครเห็นว่ามีการทำผิดศีลก็จะมีการพิจารณาโทษ ซึ่งอาจจะขาดจากการเป็นพระตลอดไปก็ได้

หกโมงเช้าเราต้องตื่นนอน เดินตามพระบิณฑบาตไปในที่มีคนมาขอทำบุญ เมื่อผมมีปัญหาที่จะไปถามหลวงพ่อก็ถามของท่านสั้นมากคือ จงทำให้สงบ

ทุกเช้า เมื่อหลวงพ่อบิณฑบาตเสร็จเราก็จะไปฉันอาหารมังสวิรัต ด้วยชามราสที่มาจากวัดอยู่ช่วยงานของวัด ท่านยังสอนธรรมะและกรรมฐานแก่ศิษย์ด้วยความเมตตา ซึ่งผมได้ปฏิบัติมาจนถึงทุกวันนี้ บางคนสอนภาษาอังกฤษให้คนไทย บางคนสอนภาษาไทยให้คนต่างชาติ มีชาวอิตาเลียนคนหนึ่งแนะนำให้หลวงพ่ोजัดให้มีการติดตั้งอุปกรณ์แปรรูปมูลสัตว์เป็นก๊าซชีวภาพ

หนึ่งเดือนผ่านไป คืนหนึ่งผมสะดุ้งตื่นขึ้นมาและคิดว่าต้องกลับมอสโก รุ่งเช้ามีคนมาแจ้งว่าแม่ของผมป่วยหนัก ถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาลและต้องผ่าตัดหัวใจ แต่จะยังไม่ดำเนินการจนกว่าผมจะกลับไป ทุกคนที่วัดสวดมนต์ให้แม่ของผม และผมก็ได้เดินทางกลับมอสโก โชคดีที่การผ่าตัดเรียบร้อย ผมอาศัยอยู่ที่รัสเซียประมาณสองเดือนเพื่อให้แม่ดูแลตัวเองได้ก่อน ผมกลับมาเมืองไทยอีกครั้ง ไม่ใช่ภาคเหนือ แต่คือภูเก็ตจุดเริ่มต้น

ครั้งนี้ผมเตรียมเงินติดตัวมาด้วย เมื่อมาถึงพระใหญ่ผมเริ่มจากอาสาช่วยงานเท่าที่ทำได้ไม่กี่วัน ทางพุทธอุทยานก็เสนองานประจำให้ นอกจากการช่วยงานในครัวแล้ว ผมยังช่วยทำความสะอาดบางพื้นที่ ให้อาหารลิงที่อาศัยอยู่บนเขา และแนะนำการนั่งสมาธิเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยวชาวรัสเซียและชาวต่างประเทศที่สนใจ พักอาศัยอย่างง่ายๆ แต่แล้ววันหนึ่งเงินของผมที่เก็บไว้ในหมอนหายไป ผมจึงย้ายไปเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่ข้างนอก พกเงินทั้งหมดติดตัวเพื่อไม่ให้ใครขโมย

หลังจากนั่งสมาธิในวันหนึ่ง ผมคิดถึงครั้งแรกที่มาอาศัยอยู่ที่นี้โดยไม่มีเงิน ตอนนั้นเป็นความรู้สึกที่ดีมาก เพราะไม่มีสิ่งต้องกังวลใดๆ เหมือนตอนนี้ ใคร่ครวญดีแล้วผมก็เข้าใจเหตุปัจจัยและสงบใจลง ในที่สุดเงินที่หายไปนั้นอาจมีใครบางคนมีความจำเป็นต้องการมันมากกว่าผม ผมเลิกเช่าที่พักและกลับไปอยู่ที่วัด บทเรียนนี้มีค่ากว่าเงิน

ผมอาศัยอยู่ในกระท่อมของพุทธอุทยาน ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าตู้เย็นเล็กน้อย ล่วงมากว่าเจ็ดเดือนแล้ว หลายคนมีน้ำใจไมตรีต่อผม และผมสามารถพูดได้ว่าพบความหมายของชีวิตแล้ว

เมื่อไม่นานมานี้ผมกลับไปมอสโกอีกครั้ง คนถามผมว่าผมไปใช้ชีวิตนั้นทำไม ผมไม่ได้อธิบายอะไรมาก แต่ความเข้าใจของพวกเขา ก็ค่อยๆ เกิดขึ้นเองเมื่อเวลาผ่านไป บัดนี้ ผมสามารถหยุดคล้อยตามทุกอย่างที่เกิดขึ้นรอบตัว พยายามที่จะไม่ให้ความสำคัญกับสิ่งใดๆ มิเช่นนั้นแล้วหัวสมองผมคงแตกเป็นเสี่ยงๆ ประเทศไทยได้ให้จุดเริ่มต้นที่ไม่สามารถหวนคืนได้แก่ผม

ภายในตัวผมคือความสงบที่สมดุล ที่มอสโก เพื่อนเก่าๆ หายไป สิ่งรอบตัวเปลี่ยนแปลงไป ความรู้สึกเหมือนยังอยู่เมืองไทย ไม่ได้ห่างไกลเลย มีคนถามผมว่านับถือศาสนาพุทธใช่ไหม ผม

ตอบว่าไม่รู้ รู้แต่ที่ผมทำสิ่งที่ควรทำและตอนนี้ผมเข้าใจโลกนี้แล้ว พยายามมองทุกอย่างเป็นกลาง ไม่ให้คุณค่าหรือแบ่งแยกว่าอะไรดีหรือไม่ดี ไม่ตัดสินว่าใครดีหรือเลว เพียงแค่เริ่มทำสิ่งนี้ ภาพที่คุณเคยเห็นจะเปลี่ยนไปทันที ความต้องการจะเห็นแต่สิ่งที่ดีๆ ขณะที่ความมืดมนเรากลับปิดตา เมื่อผมเริ่มหยุดการประเมินให้คุณค่าสิ่งต่างๆ ว่าใครทำดีคือคนดี ใครทำชั่วคือคนชั่ว ได้ทำให้เกิดความสมดุลขึ้นในจิตใจ และนี่คือสิ่งที่เราต้องเข้าใจ

เดี๋ยวนี้ผมมองผู้ใหญ่และเด็กว่าพวกเขา คือคนเหมือนกัน ไม่ได้ถูกแบ่งด้วยอายุ และมองจิตวิญญาณของแต่ละคน เราอาจมองเห็นสิ่งที่อยู่ข้างในนั้นได้ เด็กๆ อาจเข้าใจบางอย่างมากกว่าพ่อแม่ แม้เขาอาจจะไม่สามารถพูดออกมาได้ สำหรับผม คำว่าต้องการได้หายไปแล้ว มันถูกแทนที่ด้วยคำว่าเจตนาเพียงเบาบาง ทุกอย่างไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างที่ความต้องการ ผมแค่มีเจตนาอ่อนๆ ต่อสิ่งที่ผมอยากจะทำ และแม้แต่ให้สิ่งนั้นไม่เกิดขึ้นดังใจก็ยังเป็นสิ่งที่ได้เหมือนกัน ขณะเดียวกัน ถ้าผมต้องการสิ่งนั้นสิ่งนี้และมันต้องไม่ไปจากผมท้ายที่สุด เมื่อเวลาผ่านไปสิ่งที่ผมจะได้รับก็คือความเสียใจ

ณ สถานที่แห่งนี้ การที่พระท่านผูกเชือกรอบข้อมือให้พรเรานั้น นักท่องเที่ยวทั่วไปอาจบอกว่าเป็นการกระทำเพื่อให้ได้สิ่งที่หวัง อันที่จริงแล้วมันไม่ใช่เช่นนั้น เพราะศาสนาพุทธอยู่ห่างจากความคาดหวัง ผมมีเชือกผูกอยู่สิบลูกกว่าเส้นทั้งหมดผูกมัดความเจ็บปวดโดยไม่มีความปรารถนาใดๆ สิ่งเดียวที่ผูกโยงความคิดทั้งหมดไว้คือการเรียนรู้ที่จะรักคนอื่น

ความหมายของชีวิตสำหรับผมในวันนี้คือความรักอันไพศาล เป้าหมายของเราอยู่ที่ตรงนี้นะบนโลกใบนี้ เราอยู่เพื่อเรียนรู้ที่จะรักมนุษยชาติด้วยกัน หลักการนี้สำหรับผมมันคือพรวิเศษ”

AT MT. NAKKARD

Translated to English : Wasu Koysiripong

The Memorandum of JJ*

Sergei Styozhko

Translated to English : Wasu Koysiripong

The Russian newspaper, Social of Russia

"The memorandum of JJ (Sergei Styozhko)" is translated from "The Art of Living" article in a Russian newspaper, Social of Russia, dated 22 October 2016. The interview is conducted by Nina Miladova. It is an experience of the Dharma of a westerner who has stayed at Mt. Nakkerd, learned and practiced the Dharma at a temple in the North of Thailand; and used to volunteer in the campaign "Building happiness in 7 minutes", a beginner level meditation course at the Dharma Sala of Mt. Nakkerd Buddha Garden from 2016 to 2018. Currently, JJ has ordained as a Buddhist monk at Wat Baansuan in Phatthalung Province.

Some call him a crazy man. Some envy him.

He tried to find the meaning of life for many years and found that it is on a cliff among venomous snakes and dangerous insects. He left everything and got ordained. Once you completely put down all your thoughts and turn to listen to the voice inside yourself, you will find happiness and become a new person.

In the phone lists of many people, the name Sergei Styozhko may still appear as the name of a successful person; but when they call him, the other side of the line will say his name is JJ. The name Sergei is still used only in the passport.

"My childhood began in Orenburg with my kind mother. The behavior I got from my experience at the kindergarten brought the end to my stay in this town. Komsomolskaya Pravda newspaper called me 'the troubled Sirocha'. My mum and I had to move to Kalmykia. I furthered my study as well as helped out with the archaeological survey work. That was the period of time when my thought about the World changed so much. My idea about turning back to myself emerged back then.

I spent a lot of time having conversations with scientists and scholars in the topics of the creation of the Universe, the ancient civilizations, other planets and various fields of study. In not so long time, the "troubled child" managed to catch up

JJ (Sergei Styozhko)

with his friends and eventually became a chemistry and biology teacher.

Since I was a child, I have always pondered about the

meaning of life. Why do we have to get up in the morning, then go to work, then have dinner, then sleep and wake up in the morning? The lucky ones live past the age of 80. Unlucky ones pass away before then. What is all of this for?

As many friends and acquaintances of mine are trying to move to Moscow, I'm the only one who has never dreamed about moving to the capital. Yet, my destiny seems to direct me there because my girlfriend asked me to move to Moscow with her. Later, because she was surrounded by others more capable than me and she might have seen more opportunities and advancement in her career if she breaks up with me, she finally broke up with me. I then decided to move back to Orenburg.

Before I moved back, my friend brought me to see paintings at an art gallery that made me have to reside in Moscow longer as an art exhibition organizer. It was a well-paid job. Most people think that having a car, a park and food signifies success in life. Yet, for me it doesn't. Happiness and possession are different. Though I possessed everything, my spirit was still in vein. I realized that is something more important than the success.

I had lived for longer than 36 years without getting baptized, but I still went to

church and obeyed the commandments. I knew too well that I wasn't ready to begin my pure life. My mum and relatives often urged me to get baptized. Eventually, in one evening during a big religious celebration, I got baptized by a priest. In that moment, I felt like I was reborn and became another person.

Back then, I worked with volunteers in many projects to raise funds for sick children. I travelled as a lecturer to many youth camps. Those activities were very good to my mind. Once, with my friend's recommendation, a lady who lived in Thailand with her husband and four children asked me to work as her children's babysitter. At that time the art exhibition had ended and I wanted to have a rest. Finally, I decided to go to Thailand.

Each day in Thailand was well spent. I had done my assigned task and was preparing to travel back home, but a voice in my heart told me to stay in this country. Why and what for? Nobody could tell, not even god or myself, but I believed in that voice. It may have been my luck that I had neither luggage nor money; and I must thank to my destiny for making me come to Thailand to get what I need.

On top of one of the highest peaks of Phuket, I met a place I could reside for a while, and I decided to stay here. I had only one blanket that I also used as a bed linen. The poor food and inconvenience didn't worry me. This place of nature is the incubation place of my life.

Every day I would wake up before sunrise at 5am on the peak where a big Buddha statue is situated. I would sit in peace there until the evening without any goal. I only followed my own feeling wholeheartedly. Many months passed. Sometimes I sat until my body couldn't bear it and I wanted to get up to do other things.

Yet, once my mind was at rest, I felt the comfort. I was a special condition I had never experienced before.

As time passed by, I noticed many people working in the monastery. They helped one another cook and clean the place, so I volunteered to help them quietly. The monks there were quite amazed as such behavior is usually unexpected for a westerner. Every day, I would spend my time here in the first half of the day and get downhill in the evening to swim in the sea for several hours before having a shower and washing my clothes.

Sometimes I see a snake slithering near my residence. They just came for sun bathing. Ants, geckos, birds and spiders also often come here. I always realize that they are the owners of this place and I'm only their guest. Therefore, I don't expel any of them. They are my good friends. Sometimes the ants protest me to open a way for them, but at night they come back to carry bits and pieces of my snacks. Geckos are antagonistic to cockroaches. When the season changes, the armies of these little animals quarrel with one another and affect my sleep. Sometimes, I felt something moving under my blanket, and I found that it was a spider. I thought that it might be venomous. Yet, when I thought there was no difference between me and him, I tried to not to annoy him and was able to sleep. Two days after that I noticed that those little insects had disappeared. Ah well, they were caught in a spider web. This proves that if you don't interfere with the nature, the nature will befriend you.

In the rainy season there are some difficulties. The rain in the mountain range doesn't fall vertically, but horizontally and so heavily that I feel as if my body was pierced by thousands of needles. When there is a heavy rain at night, I have to cover my whole body with a blanket. Once the storm was so

JJ is teaching the meditation course

strong like the sky was angry and would punish me. I thought everything was over. A lightning bolt landed only about 20 meters from me. I felt as if there was a camera flash around me. I thought I might become deaf and blind that night.

A day after I decided to go back to Moscow. I had only enough money for the travel. After I had fully recharged my mobile phone's battery, I began looking up flight booking websites. Suddenly, the mobile phone fell off my hand and the screen cracked. I thought whether it was too early for me to give up. It wasn't the time for me to go back yet.

Once while I was going down the mountain, I found a coconut and tried to peel it. The villagers there saw me trying to peel it. The villagers there saw me trying to peel the coconut for a long time and laughed at me. They called me "JJ". From then on, I have been known by this name. They asked me where I lived, and I answered them. They then gave me a lot of fruit, much enough to share with many others on the way. They told me "Come back to see us at 7pm tomorrow."

I'd like to thank to their kindness. I wrote to an online community "If anybody has things to donate to children, please send them to me. I will give them to the Thai families who helped me." A lot of Russians in Phuket answered to my request and began giving me clothes. I prioritized the families by

JJ Bhikkhu

the number of children. The one with the highest number of children got the donation first. Some recommended me to distribute the donation to those who don't live there as well, so we loaded the clothes on a vehicle and distributed them to the poor. Giving is great happiness. After this, I probably wouldn't have a chance to do this anymore.

A month after, a heavy rainstorm made me almost unable to stay on this mountain any longer. One day, I met a group of monks and a lady going to the Big Buddha. The monk recommended to an interesting temple called "Wat Loi". The day after, I began travelling to the North.

When I got to the airport, I asked people around where Wat Loi was, but nobody understood what I said. Finally, someone let me sit on the back of his bike and rode me to Wat Loi. It took about four hours.

The temple gave me a room to stay. The room size was about 6 sq.m. There were a bamboo bed and a mattress. Ordination needs two methods, by rite and by spirit. The first method needs 6,000 baht for buying essential items such as monk robes and an alms bowl, and paying various fees. The second method is what I chose. It began by letting another person shaving the mustache. The feeling was akin to when I got baptized. It was a very serious emotion.

I have to memorize and practice the 227 sections of bhikkhu code such as no food consumption after noontime, abstention from sex, abstention from alcohol, no driving, no handling of money (while shopping, a temple boy would handle the money instead), no swimming as it might be a form of recreation, bathing on by pouring water on oneself, no listening to or playing music. Buddhist monks must strictly adhere to this code. Those who infringe upon it would be punished. The harshest punishment is to be expelled from monkhood forever.

At six o'clock in the morning, we had to get up, follow more senior monks to places where there were people waiting to give us alms. When I had a problem, I consulted the abbot. His answer was very simple, "Calm down your mind."

Every morning, once the abbot finished giving a service, we would have a vegetarian meal together. Then, it would be the turn of the laymen. The abbot also taught the Dharma and meditation to us with kindness. I have been practicing what he taught to date. Some taught English to the Thais. Some taught Thai to foreigners. There was an Italian who recommended the abbot to install an animal dung biogas digester.

One month passed by, I was startled and woke up in the middle of one night thinking I would have to go back to Moscow. Next morning, someone told me my mum was seriously ill and sent to hospital, and had to undergo a heart surgery. Yet, the surgery won't begin until I get back there. Everyone at the temple prayed for my mum, then I travelled back to Moscow. Luckily the surgery was smooth. I stayed in Russia for about two months until my mum was able to help herself. I then came back to Thailand once again, but this time I didn't come back to the North. I came to Phuket.

This time I had brought some money with me. Once I got to the Big Buddha, I began volunteering for anything I could do. Several days after, the Buddha Garden offered me a full-time job. Apart from the kitchen work, my duties also included cleaning some areas, feeding monkeys on the mountain and guiding Russian tourists and some foreigners from other countries how to meditate. My residence was quite simple. Then, one day the money I cached under my pillow went missing, so I moved out to rent an apartment outside the temple and brought the money with me all the time so that it wouldn't be stolen again.

One day after a meditation session, I thought about the first time I resided here without any money. Back then, I had a very good feeling because I didn't have anything to worry about like now. Once I had pondered everything, my mind became calm. Then, I accepted that the missing money might have gone to someone who needed it more than I did. I terminated my lease and went back to stay at the temple. This lesson is worth more than the money.

I resided in a hut of the Buddha Garden, which was only a little bigger than a fridge. Over seven months had passed, many people here were very kind to me. It could be said that I had found the meaning of life.

Not long ago, I went back to Moscow again. Many asked me why I stayed in Thailand. I didn't explain much, but they became to understand why after some time. Now, I'm able to stop following anything that happens around me. I try not to give any importance to anything otherwise my brain would break into pieces. Thailand has given a starting point to me. Such starting point can never happen again.

Inside me there is balanced calmness. In Moscow, my old friends had

disappeared. Many things around me had changed. My feeling was still as if I had still been in Thailand. It wasn't far from me at all. Many asked me if I believed in Buddhism. I answered I don't know and I only know what I should do and now I understand this World quite well. I try to see everything in the middle path. I don't evaluate anything. I don't judge what or who is good or bad. Once you begin doing this, the image you've seen would change immediately. Once we stop evaluating who is good who is bad; the balance will develop in our mind. This is what we must understand.

Nowadays, I see adults and children as equal, not divided by age. When I look into the spirituality of each person, I find some children able to comprehend something better than their parents though they are unable to say it out. For me, the word "desire" has disappeared. It's been replaced by the word "little intention". Not everything has to be as I want. I only have a little intention on what I'd like to do, and though that outcome doesn't occur as I wanted, it could still be a good thing. At the same time, if I strongly desire something to happen to me or remain with me, eventually what I will get is only a regret.

At this place, when a monk binds a string around our wrist, most tourists may think it is a blessing for that us to get what we wish. As a matter of fact, it is not so. Buddhism isn't about the wish. I have more than ten strings on my wrist. All of them represent the calmness without any desire. The only thing that binds our thought is the learning to love others.

The meaning of life for me today is the great love. Our goal is here, in this World. We live to learn to love the human race together. This principle for me is a wonderful blessing."

โกเอ็นก้ากับการส่งเสริมพุทธธรรม ในรูปแบบที่ไม่ใช่ศาสนา

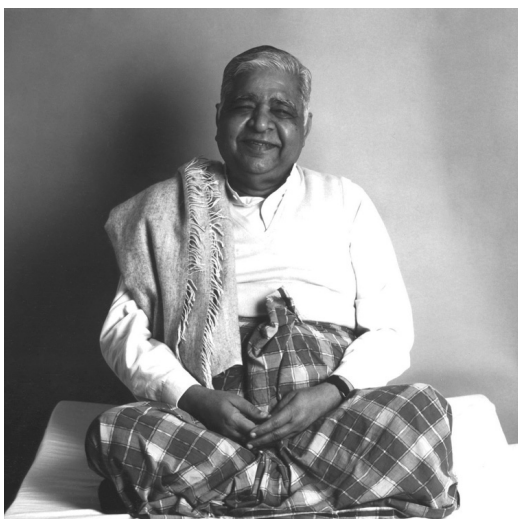
วสุ โกยศิริพงศ์

ผมเชื่อว่าสำหรับหลายๆคน เมื่อได้ยินชื่อ “โกเอ็นก้า” แล้วก็นึกถึงครูสอนวิปัสสนากรรมฐานชื่อดังผู้ที่เพิ่งจากโลกนี้ไปเมื่อ 5 ปีก่อน แต่เชื่อว่าหลายต่อหลายคนอาจจะไม่รู้มาก่อนว่า โกเอ็นก้าเป็นคนที่นำวิปัสสนาซึ่งแทบจะหมดสิ้นไปจากแผ่นดินอินเดียแล้ว กลับมาเผยแพร่ไปทั่วอินเดียอีกครั้ง เขาทำแบบนี้ได้อย่างไรในประเทศแห่งการแบ่งแยกทางด้านศาสนาและชนชั้นวรรณะอย่างอินเดียโดยไม่ไปขัดแย้งกับคนที่นี่ คำตอบก็คือ เขาส่งเสริมพุทธธรรมในรูปแบบของปรัชญาที่ไม่อิงศาสนาใดๆ ในคอลัมน์ของเราวันนี้ เราจะมาศึกษาชีวิตและการทำงานของโกเอ็นก้ากัน

แม้อินเดียจะเป็นสถานที่กำเนิดพุทธศาสนา แต่พุทธศาสนาในอินเดียนั้นได้ถูกทำลายมาตั้งแต่การเคลื่อนไหวกวาดล้างพุทธศาสนาซึ่งเริ่มต้นเมื่อ พ.ศ.358 จนกระทั่งช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 (สมัยรัชกาลที่ 6 ของไทย) พุทธศาสนารวมทั้งพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้านั้นหาพบได้ยากมากในอินเดีย สัตยา นารายัน โกเอ็นก้า เกิดเมื่อวันที่ 30 มกราคม 2467 ในครอบครัวชาวอินเดียในพม่าที่ร่ำรวยครอบครัวหนึ่ง ครอบครัวของโกเอ็นก้า

ทำธุรกิจสิ่งทอและโรงสีจนประสบความสำเร็จเป็นครอบครัวที่นับถือศาสนาฮินดูนิกายสนาตนิซึ่งเป็นนิกายอนุรักษนิยมของศาสนาฮินดู(ตรงข้ามกับนิกายปฏิรูปนิยม) โกเอ็นก้าได้รับมรดกธุรกิจจากครอบครัวและขยายกิจการไปในธุรกิจการนำเข้าส่งออกสินค้าเกษตรและการก่อสร้าง กิจการของเขาประสบความสำเร็จอย่างสูงจนเขาได้รับตำแหน่งเป็นประธานหอการค้าพม่า เขาเคร่งครัดในศาสนาของเขา จึงเข้มงวดต่อลูกๆมาก เมื่อลูกของเขาได้รับผลการเรียนที่ไม่ดี เขาจะทุบตีลูกเขาอย่างไร้ความปราณี ทุกอย่างสำหรับเขาดูราบรื่นไปหมด จนกระทั่งวันหนึ่งเขาเริ่มมีอาการไมเกรน ซึ่งรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และหมอก็ไม่สามารถรักษาให้หายได้ อาการของเขาหนักถึงขนาดที่เขาต้องพึ่งมอร์ฟินในการกดประสาท ดังนั้นเพื่อนของเขาจึงแนะนำให้เขาลองฝึกวิปัสสนากรรมฐานดู และได้แนะนำให้เขารู้จักกับเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูงคนหนึ่งชื่อของพม่า ชื่อสยาจี อู บาซินในปี 2498 เหตุการณ์ครั้งนั้นเปลี่ยนเส้นทางชีวิตของโกเอ็นก้าโดยสิ้นเชิง

บาซินในขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นผู้ว่าการฝ่ายบัญชีของรัฐบาลสหภาพพม่า

สัตยา นารายณ์ โกเอ็นก้า

บาซินเปิดสำนักวิปัสสนาสำหรับผู้สนใจโดยทั่วไป เมื่อบาซินพบโกเอ็นก้าในครั้งแรก เขาลังเลว่าจะสอนวิปัสสนาให้โกเอ็นก้าดีหรือไม่ เพราะโกเอ็นก้านับถือศาสนาฮินดูนิกายศานติอย่างเคร่งครัด ซึ่งหากบาซินอ้างไปถึงศาสนาพุทธก็อาจทำให้โกเอ็นก้าคิดว่าบาซินพยายามจะเปลี่ยนศาสนาเขา ดังนั้น บาซินจึงบอกโกเอ็นก้าไว้ก่อนว่า เขาไม่ได้พยายามจะสอนพุทธศาสนาให้โกเอ็นก้า สิ่งที่เขาจะสอนคือศีลธรรมเท่านั้น และถามโกเอ็นก้าว่ามีอะไรที่เขารับไม่ได้ จากนั้นบาซินจึงอธิบายว่าการที่คนๆหนึ่งจะดำรงชีพอย่างมีศีลธรรมได้นั้น คนๆนั้นจะต้องควบคุมจิตใจของตนเองให้ได้ก่อน ศีลธรรมย่อมมาพร้อมสมาธิและปัญญา หลังจากทีโกเอ็นก้าฝึกสมาธิกับบาซินได้เพียง 10 วัน โรคไมเกรนที่เขาเป็นมาถึง 20 ปีก็ได้หายไปอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

โกเอ็นก้าฝึกวิปัสสนากรรมฐานกับบาซินอยู่ถึง 14 ปี จนกระทั่งเขาได้รับอนุญาตให้สอนได้ในปี 2512 เพียงแค่สองปีก่อนบาซิน

จะสิ้นอายุขัย นับแต่นั้นเป็นต้นมา โกเอ็นก้าก็มุ่งมั่นในอันที่จะนำวิปัสสนากรรมฐานกลับมาเผยแพร่สู่อินเดียมาตุภูมิของเขาซึ่งเป็นสถานที่กำเนิดวิปัสสนากรรมฐาน

การที่รัฐบาลม่ายึดกิจการของโกเอ็นก้าในปี 2507 นั้นทำให้โกเอ็นก้าตัดสินใจย้ายขึ้นในอันที่จะบอกลาพม่าเพื่อไปอินเดีย ในปี 2512 โกเอ็นก้าสอนวิปัสสนากรรมฐานในอินเดียได้ 7 ปีก็เริ่มเปิดศูนย์วิปัสสนากรรมฐานศูนย์แรกของเขาชื่อ “ธรรมคีรี” ณ เมืองอิกัตปุรี ใกล้มหานครมุมไบในปี 2519 ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างงดงาม จากนั้นเขาก็ได้ตั้งศูนย์วิปัสสนากรรมฐานทั่วประเทศอินเดียและทั่วโลก จนวันนี้ หลักสูตรวิปัสสนากรรมฐานในรูปแบบของบาซินนั้นได้เปิดสอนถึง 310 แห่ง ใน 94 ประเทศทั่วโลก ซึ่งในจำนวนนี้มี 176 แห่งที่เป็นศูนย์ถาวร

มันเป็นที่น่าสนใจว่า ถึงแม้ว่าโกเอ็นก้าจะเป็นครูวิปัสสนาที่ขึ้นชื่อ แต่เขาไม่ได้ถือว่าตนเป็นพุทธศาสนิกชน ในอันที่จริงแล้ว ตั้งแต่เขาเริ่มฝึกวิปัสสนาเขาไม่ได้นับถือศาสนาใดๆ แล้วด้วยซ้ำ เขาไม่ได้บูชาอะไรทั้งสิ้น พระพุทธเจ้าในความเห็นของเขาคือนักวิทยาศาสตร์แห่งโลกจิตวิญญาณ แม้ว่าจะไม่มีเครื่องมือทดลองทางวิทยาศาสตร์ใดๆ ศูนย์วิปัสสนาของเขาไม่มีพิธีกรรมใดๆซึ่งมักจะมากับพุทธศาสนา ศูนย์วิปัสสนาของเขานั้นเกี่ยวกับเรื่องการฝึกวิปัสสนากรรมฐานเพียงอย่างเดียว ไม่ได้เกี่ยวกับศาสนา และเขาถือว่าเป้าหมายที่แท้จริงของพระพุทธเจ้านั้นคือการเผยแพร่พุทธธรรมคำสอน มิใช่พุทธศาสนา ในความหมายที่จำกัดแล้ว พระพุทธเจ้าไม่ได้สร้างศาสนาด้วยซ้ำ

“แทนที่จะพยายามเปลี่ยนศาสนาของผู้คนจากศาสนาหนึ่งไปยังอีกศาสนาหนึ่ง” โกวเ็นก้ากล่าว “เราควรพยายามปลดปล่อยผู้คนจากความทุกข์ยากไปสู่ความสุข จากพันธนาการไปสู่ความหลุดพ้น และจากความโหดร้ายทารุณไปสู่เมตตาธรรม”

การตีความคำว่า “ศาสนา” แบบนี้อาจฟังดูประหลาด หรือแม้กระทั่งน่าโมโหสำหรับคนไทยหลายต่อหลายคนซึ่งถือว่าศาสนานั้นไม่ได้เกี่ยวกับการบูชาหรือความศรัทธาเสมอไป คนๆหนึ่งอาจฟังตนเองและไม่ได้มีความเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆเลยก็ยังถือว่านับถือศาสนาเช่นกัน อย่างไรก็ตามลองจินตนาการดูสิว่า หากพุทธศาสนาไม่ได้มีการบูชาหรือความศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่อย่างใดไม่ว่าจะที่ใดบนโลกนี้ เราจะยัง “รู้สึก” ว่าสิ่งนี้เป็นศาสนาอีกหรือไม่? ถ้าไม่มีเรื่องการบูชาและความศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พุทธธรรมจะไม่ใช่เหมือนปรัชญาอื่นๆอย่างปรัชญาขงจื้อหรือปรัชญาเสรีนิยม ซึ่งส่งอิทธิพลต่อสังคมโลกในปัจจุบันมากกว่าศาสนาด้วยซ้ำไปเช่นนั้นหรือ? อย่าลืมว่าพุทธศาสนิกชนนั้นเป็นสัดส่วนเพียงไม่เกิน 7% ของประชากรทั่วโลก ในความเข้าใจของคนส่วนใหญ่ทั่วโลกนั้น คำว่า “ศาสนา” ส่อนัยไปถึงการบูชา ความศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และการแบ่งแยกวรรณะกัน ซึ่งต่างจากคำว่า “ปรัชญา” ซึ่งส่อนัยถึง “ความรู้ที่มากับแนวคิด” และคำว่า “วิทยาศาสตร์” ซึ่งส่อนัยถึง “ความรู้ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าจริงแท้” พระพุทธเจ้านั้นทรงใจกว้างและเห็นความเป็นจริงของโลกมากกว่าที่จะเรียกว่าเป็นเพียงศาสนา ท่านเป็นถึงนักปราชญ์และนักวิทยาศาสตร์แห่งจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งไม่

สยาจิอุ บาซิน

ได้ส่งเสริมการบูชาหรือการแบ่งแยกวรรณะต่างศาสนา แม้การบูชาและความศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะถูกเพิ่มเติมเข้าไปในสำนักของท่านหลังจากที่ท่านปรินิพพานไปแล้วด้วยความจำเป็นเพื่อที่จะรักษาพุทธธรรมให้สืบทอดต่อไปได้ในยุคแห่งความมืดบอด ซึ่งผู้คนส่วนใหญ่ในโลกยังคงต้องการสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจกันอยู่ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเราจำเป็นต้องเผยแพร่พุทธธรรมในรูปแบบของศาสนาเสมอไป

“วิปัสสนา คือการเฝ้าสังเกตความเป็นจริง เฝ้าสังเกตความเป็นจริงเมื่อลมหายใจเข้าและออกจากร่างกายคุณ มันไม่ใช่ความเป็นจริงที่เรามองเห็นได้ชัด มันไม่ได้อยู่บนปลายมือคุณ คุณรู้สึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวคุณ จิตของคุณจะเฉียบคมขึ้นมากภายในสามวัน ใน

สามวันนั้น เราไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรเป็นคำพูดทั้งสิ้น ไม่มีใครบอกให้คุณสวดมนต์เป็นชื่อพระพุทธเจ้า เราเพียงให้คุณประสบความสำเร็จตามกฎแห่งธรรมชาติเท่านั้น” โโกเอ็นก้ากล่าว

การเผยแพร่วิปัสสนากรรมฐานในรูปแบบของโกเอ็นก้านั้นทำให้วิปัสสนากรรมฐานเป็นที่นิยมทั่วอินเดียและทั่วโลก ทั้งในหมู่ผู้นับถือศาสนาต่างๆ อาทิ ฮินดู อิสลาม และคริสต์ ทั้งในหมู่ผู้ที่ไม่นับถือศาสนาใดๆ หรือแม้แต่ในหมู่ผู้ที่ต่อต้านศาสนา ศูนย์ของเขาเป็นสถานที่ที่ผู้นับถือศาสนาฮินดูและอิสลามฝึกฝนวิปัสสนากรรมฐานด้วยกันได้อย่างสงบ และนี่ก็คือสาเหตุที่ทำให้เขาได้รับ

เชิญให้ขึ้นไปพูดบนเวทีการประชุมสุดยอดสันติภาพโลกแห่งสหัฐวรรษของผู้นำทางศาสนา และจิตวิญญาณขององค์การสหประชาชาติ เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2543

เรื่องราวชีวิตและการทำงานของโกเอ็นก้าอาจทำให้เราต้องย้อนกลับมาทบทวนวิธีการเผยแพร่พุทธธรรมไปสู่ผู้นับถือศาสนาอื่นนอกจากพุทธศาสนา แทนที่จะพยายามชักชวนให้เขาหันมานับถือศาสนาพุทธ ทำไมไม่ลองแยกพุทธธรรมออกจากศาสนาและเผยแพร่เฉพาะพุทธธรรมโดยไม่มีศาสนาติดไปด้วย อย่าลืมว่าเป้าหมายของพระพุทธเจ้าคือการเผยแพร่พระธรรม ไม่ใช่ศาสนา

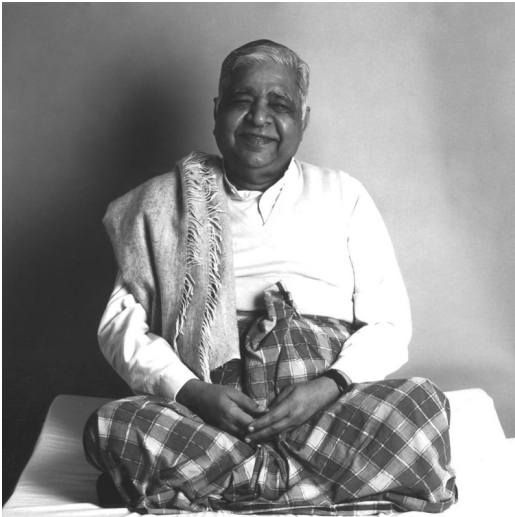
S.N. Goenka and the non-sectarian promotion of Buddha Dharma

Wasu Koysiripong

I believe that for many people, when hearing the name “Goenka”, they must think about a renowned vipassana meditation who has just passed away five years ago. Yet, they may not know that Goenka is the person who brought vipassana meditation that was virtually extinct in India back to the country. How did he do that in a country sharply divided by differences of caste and religion like India without running into conflicts with the people there? The answer is he promoted the Buddha Dharma as a non-sectarian philosophy, not as a religion. In our column today, let’s have a look into the life and work of S.N. Goenka.

Though India is the birthplace of Buddhism, the religion had long been cracked down on since the wave of religious persecution for Buddhists in 185 BC. In the early 20th century,

Buddhism and the Buddha’s teachings, such as vipassana meditation, were hardly found in India. Satya Narayan Goenka was born on 30 January 1924 to a rich Hindu Indian family in Burma (present day Myanmar). His family had been in textile and rice mill businesses, and firmly believed in the conservative Sanatani (aka. Orthodox) Sect of Hinduism (as opposed to the Reformist Sect). Goenka inherited the family fortune and expanded it further into many other fields of business including imports and exports of agricultural products and construction. His business was so successful that he became the president of the Burmese Chamber of Commerce. As a devoted Hinduist, Goenka was very strict to his children. Whenever his children got bad marks at school, he would beat them mercilessly. Everything seemed smooth

S.N. Goenka

for him until he started experiencing migraines that increased in severity over time and doctors couldn't cure them. His symptom was so bad that he had to rely on morphine to suppress it, so his friend recommended him try vipassana meditation and introduced him to a renowned Burmese government official called Sayagyi U Ba Khin in 1955. That event changed the course of his life forever.

Ba Khin was the first Accountant General of the Union of Burma who ran vipassana centers for anyone who was interested in practicing the art. When Ba Khin first met Goenka, Ba Khin was reluctant to teach him meditation as Goenka was a devoted Orthodox Hinduist, and any reference to a religion may make Goenka think that Ba

Khin was trying to convert him. Therefore, Ba Khin told Goenka that he wouldn't teach him Buddhism, but he would teach him morality; and asked if Goenka had any objection. Goenka answered that he had no objection. Ba Khin then explained that in order to lead a moral life, one must control the mind, so morality comes with *samadhi* and *pragya*. Within 10 days, the migraine that Goenka had been having for 20 years was gone.

Goenka practiced vipassana meditation with Ba Khin for 14 years until he was authorized by Ba Khin to teach the art in 1969, only two years before Ba Khin passed away. From then on, Goenka was determined to bring vipassana meditation back to India, his ancestral country and the birthplace of vipassana meditation itself.

The nationalization of Goenka's business by the Burmese government in 1964 made it easier for Goenka to decide leave the country for India in 1969. Goenka taught vipassana meditation in India for 7 years before opening his first meditation center, Dhamma Giri, in Igatpuri near Nashik, Maharashtra, in 1976. It became a huge success. From then on, he set up numerous meditation centers all over India and the World. Today, vipassana

courses, in the tradition of Ba Khin, are held at 310 locations in 94 countries, of which about 176 are permanent vipassana meditation centers.

It is interesting that, though Goenka was a renowned vipassana instructor. He didn't claim that he was a Buddhist. Indeed, ever since he began practicing vipassana meditation, he already was an irreligious person. He didn't worship anything at all. The Buddha in his opinion was a scientist of the spiritual world, even without scientific apparatus. In his meditation center, there are no rites or rituals that normally come with the religion of Buddhism. His meditation center is all about vipassana meditation, not a religion; and he held that the true aim of the Buddha is to spread the Buddha Dharma, not the religion of Buddhism. Indeed, in the strict sense, the Buddha didn't mean to create the religion.

"Rather than converting people from one organized religion to another organized religion," said Goenka, "we should try to convert people from misery to happiness, from bondage to liberation and from cruelty to compassion."

This interpretation may sound strange or even offensive to many Thais who hold that religions aren't

Sayagyi U Ba Khin

always about worship and faith. One can rely on himself/herself without any supernatural belief and that still counts as a religion believer. However, don't forget that Buddhists only account for 7% of the whole World's population and let's imagine if there were no worship and faith in Buddhism at all anywhere on earth, would we still 'feel' that Buddhism is a religion? Without worship and faith, wouldn't the Buddha Dharma be a philosophy pretty much like Confucianism and Liberalism, which influence the modern society even greater than a religion, rather than a 'religion'? Based on the

understanding of most people on earth, the term “religion” connotes worship, faith in supernatural things and sectarianism; as contrary to “philosophy”, which connotes knowledge from certain concepts, and “science”, which connotes knowledge proven true. The Buddha was much broader-minded and more enlightened than merely a religion creator, he was a great philosopher and a great scientist of spirituality who, unlike a religion creator, never promoted worship and sectarianism. Though worship and faith were added into his school after his time for a practical reason in order to keep promoting the Buddha Dharma in the age when most people on earth still needed faith in supernatural beings to guide their spirituality, it doesn’t mean we have to always keep promoting the Buddha Dharma in that approach forever.

“Vipassana is observation of truth. Just observe the truth, the breath coming in and out of you. Not the apparent truth. Not your face or your arms. You feel what is happening inside you. The mind becomes very

sharp in three days. In those three days, no words are used. Nobody asks you to chant Buddha’s name. Experience the truth as is the law of nature.” said Goenka.

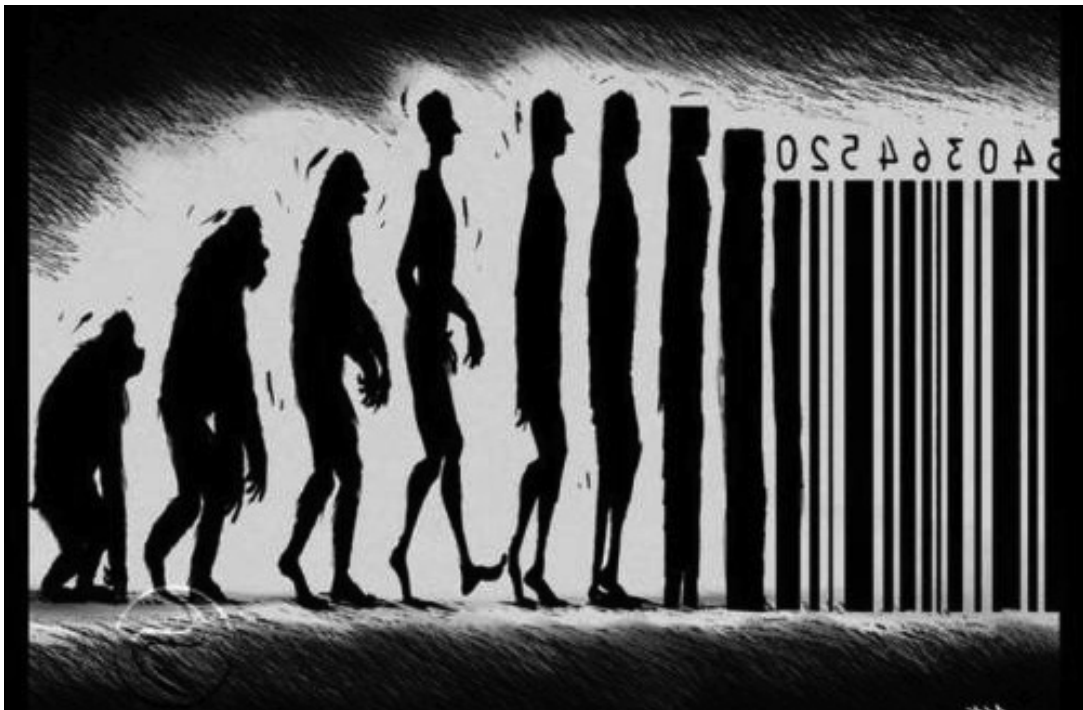
Goenka’s approach to vipassana meditation made it popular among Indians and people around the World, some of who believe in religions like Hinduism, Islam and Christianity and some of who don’t believe in or even oppose religions. His centers are where Hinduists and Muslims can practice vipassana meditation together in peace. This is why he was invited to speak at the United Nations Millennium World Peace Summit of Religious and Spiritual Leaders on 29 August 2000.

The life and work of Goenka may make us review the method of spreading the Buddha Dharma to people of other religions than Buddhism. Instead of trying to convert them to Buddhism, why not detach the Dharma from the religion and only spread the Dharma without religion? Don’t forget that the aim of the Buddha is to spread the Buddha Dharma, not Buddhism.

เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ¹(5)

พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ. ปยุตฺโต)

หลักเรื่องความต้องการ 2 อย่างนี้ นำต่อไปสู่เรื่องคุณค่า เพราะความต้องการทำให้เกิดคุณค่า

ในเมื่อความต้องการมี 2 อย่าง คุณค่าก็เกิดขึ้นเป็น 2 อย่างเช่นเดียวกัน จะแยกเป็น

1. *คุณค่าแท้* คือคุณค่าที่สนองความต้องการคุณภาพชีวิต

2. *คุณค่าเทียม* คือคุณค่าเพื่อสนองความอยากเสพสิ่งปรนเปรอตน

ถ้าเราจะมีจะใช้อะไรสักอย่างหนึ่ง สิ่งนั้นอาจจะมีคุณค่าที่แท้แก่เราส่วนหนึ่ง แต่มักจะมีคุณค่าเทียม ที่เกิดจากตัณหาและมานะ เพื่อให้ได้ร่อย เพื่อให้ได้โก้เก๋ เพื่อแสดงความมีฐานะ ตลอดจนค่านิยมทางสังคมอะไรต่ออะไรฝรั่งพรั่งเข้ามา จนกลบคุณค่าแท้นั้น

ข. การบริโภค

จะพูดต่อไปถึงเรื่องการบริโภค ซึ่งก็เช่นเดียวกัน ต้องแยกว่าเป็นการบริโภคเพื่อ

สนองความต้องการแบบไหน

- บริโภคเพื่อสนองความต้องการคุณค่าแท้ หรือ

- บริโภคเพื่อเสพคุณค่าเทียม

การบริโภคนี้เป็นจุดยอดของเศรษฐศาสตร์ก็ได้ คือ กิจกรรมทางเศรษฐกิจของมนุษย์นั้น จุดยอดอยู่ที่การบริโภค

เราเข้าใจความหมายของการบริโภคว่าอย่างไร เศรษฐศาสตร์แบบยุคอุตสาหกรรมกับเศรษฐศาสตร์แบบพุทธ จะให้ความหมายของการบริโภคไม่เหมือนกัน

การบริโภคเป็นการบำบัดหรือสนองความต้องการ อันนี้แน่นอน เราอาจจะพูดในแง่เศรษฐศาสตร์แบบยุคอุตสาหกรรมว่า

การบริโภค คือ การใช้สินค้าและบริการบำบัดความต้องการเพื่อให้เกิดความพอใจ

นี่คือคำจำกัดความของเศรษฐศาสตร์แบบยุคอุตสาหกรรมบำบัดความต้องการเพื่อให้ได้รับความพึงพอใจ แล้วก็จบ

ทีนี้ขอให้มาดูอีกแบบหนึ่ง คือ **เศรษฐศาสตร์แบบพุทธ** บอกว่า

การบริโภค คือ การใช้สินค้าและบริการบำบัดความต้องการเพื่อให้ได้รับความพอใจโดยเกิดคุณภาพชีวิตขึ้น

หมายความว่า การบริโภคจะต้องมีจุดหมาย คือจะต้องระบุให้ชัดเจนไปว่าได้ผลหรือบรรลุจุดหมายอะไร จึงเกิดความพึงพอใจ ไม่ใช่แค่เกิดความพอใจขึ้นมาลอยๆ บนจุดหมายที่แอบแฝง

เศรษฐศาสตร์แบบยุคอุตสาหกรรมบอกว่า ต้องการแล้วก็บริโภค แล้วเกิดความพึงพอใจ ก็จบ ไม่ต้องคำนึงว่าต้องการแบบไหน

และว่าหลังจากนั้นมันจะเป็นอย่างไร ฉะนั้น จะบริโภคอะไรก็ได้ให้เราพอใจก็แล้วกัน มันจะเสียคุณภาพชีวิตหรือไม่เสีย ไม่คำนึง

แต่พุทธศาสนาบอกว่า จะบำบัดความต้องการเพื่อให้ได้รับความพึงพอใจก็ถูกต้อง แต่ได้รับความพึงพอใจโดยมองเห็นผลตามมาที่จะเกิดคุณภาพชีวิต ฉะนั้น การบริโภคจึงต้องมีความมุ่งหมายว่าเพื่อให้ได้คุณภาพชีวิต นี่ก็เป็นแง่หนึ่งที่ต่างกัน

ค. งาน และการทำงาน

เมื่อต่างกันในธรรมชาติของเรื่องเหล่านี้ คือ เรื่องความต้องการ เรื่องคุณภาพของความต้องการ เรื่องคุณค่า เรื่องการบริโภคแล้ว มันก็ต่างกันแม้กระทั่งในเรื่องธรรมชาติของงาน

ความหมายของงานในแง่ของเศรษฐศาสตร์ กับพุทธเศรษฐศาสตร์ต่างกันอย่างไร โดยสัมพันธ์กับความต้องการสองอย่างนั้น

แบบที่ 1 ถ้าทำงานด้วยความต้องการคุณภาพชีวิต (รวมทั้งต้องการพัฒนาตนหรือพัฒนาศักยภาพของมนุษย์) ผลได้จากการทำงานตรงกับความต้องการทันที เพราะฉะนั้น *การทำงานจึงเป็นความพึงพอใจ*

แบบที่ 2 ถ้าทำงานด้วยความต้องการสิ่งเสพปรนเปรอตนผลได้จากการทำงานไม่ใช่ผลที่ต้องการ แต่เป็นเงื่อนไขเพื่อให้ได้ผลอย่างอื่นที่ต้องการ เพราะฉะนั้น *การทำงานจึงเป็นความจำใจ*

ความหมายของงานเป็นคนละอย่าง เมื่อก็การทำงานเป็นความพอใจ แต่เดี๋ยวนี้การทำงานเป็นความจำใจ

ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ตะวันตกนั้น มาจากฐานความคิดที่ถือว่า work คือการทำงาน เป็นเรื่องจำใจ เราทำงานคือ work ด้วยความ

ลำบากเหน็ดเหนื่อย เพื่อให้ได้เงินมาซื้อหาสิ่ง เสพบริโภค เราจึงต้องมีเวลาเหลือที่จะมี leisure หาความสุขสำราญยามพักผ่อนจาก งาน แล้วก็ได้รับความพึงพอใจ ฉะนั้น งานกับความพึงพอใจจึงเป็นคนละเรื่องกัน อยู่ต่างหาก เป็นฝ่ายตรงข้ามกัน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าเศรษฐศาสตร์แบบ ยุคอุตสาหกรรมจะมอง work เป็น labor ที่ลำบากหนักหน่วง ซึ่งนำไปสู่ทัศนคติแบบจำใจจำทำจำทน ที่จะต้องมี leisure มาสลับให้ ผ่อนคลาย แต่วัฒนธรรมตะวันตกอีกด้านหนึ่ง ก็ได้ปลูกฝังนิสัยรักงานและความใฝ่รู้ให้แก่มาก อย่างแน่นลึก

ดังนั้น ฝรั่งจำนวนมากจึงมีความสุข จากการศึกษาค้นคว้าและทำงานอย่างเอาจริง เอาใจอุทิศตัว และฝรั่งพวกหลังนี้แหละ ที่เป็น แกนแห่งพลังขับเคลื่อนของอารยธรรมอย่าง แท้จริง² แต่ถ้าสังคมใดไม่มีวัฒนธรรมที่ใฝ่รู้ และรักงานเป็นฐานที่มั่นคง แล้วไปปรับเอาความคิดแบบทำงานเพื่อเป็นเงื่อนไขให้ได้ผลตอบแทนมายึดถือปฏิบัติ ก็จะต้องเกิดปัญหาที่มีผลเสียแก่การทำงาน แก่เศรษฐกิจ แก่ชีวิตและ สังคมทั้งหมด ขอยกตัวอย่างการทำงานที่มี ลักษณะต่างกันสองแบบนี้

นาย ก. ทำงานวิจัยเรื่องหนึ่ง สมมุติว่า เรื่องการกำจัดแมลงด้วยวิธีไม่ใช้สารเคมี นาย ก. ทำงานวิจัยเรื่องนี้เพื่อความรู้และการใช้ ประโยชน์จากตัวความรู้โดยตรง เขาต้องการ ความรู้ในเรื่องนี้จริงๆ นาย ก. จะทำงานนี้ด้วยความพอใจ เพราะว่าความรู้และการที่ได้ใช้ ประโยชน์จากงานวิจัยนี้คือตัวผลที่ต้องการจาก การทำงาน

ฉะนั้น ความก้าวหน้าของงานวิจัย

และการได้ความรู้เพิ่มขึ้นจึงเป็นความพึงพอใจ ทุกขณะ เมื่อเขาทำงานไป เขาก็ได้รับความพึงพอใจ เมื่อความรู้เกิดขึ้น มีความเข้าใจชัดเจน ยิ่งขึ้น ความพึงพอใจก็ยิ่งเกิดเพิ่มขึ้นเรื่อยไป นาย ข. ทำงานวิจัยอย่างเดียวกัน คือเรื่องกำจัดแมลงด้วยวิธีไม่ใช้สารเคมี แต่วิจัยเพื่อเงิน เพื่อจะได้เลื่อนขั้น ที่นี่ ผลได้จากงานคือความรู้ และประโยชน์จากการวิจัยนั้น ไม่ใช่ผลที่เขา ต้องการโดยตรง แต่จะเป็นเงื่อนไขให้เขาได้เงิน เป็นเงื่อนไขให้เขาได้ผลตอบแทนอย่างอื่นที่เขา ต้องการอีกทีหนึ่ง ฉะนั้น ตอนที่เขาทำงานนี้ เขาจะทำงานด้วยความจำใจ ไม่เกิดความสุข จากการการทำงาน

เท่าที่เข้ามาในตอนนี้เป็นเรื่อง ธรรมชาติของงาน ซึ่งจะเห็นว่า งานในแง่ของ พุทธศาสนาที่ท่าเพื่อสนองความต้องการ คุณภาพชีวิต จะทำให้เกิดความพึงพอใจได้ ตลอดเวลา คนสามารถทำงานด้วยความสุข เรา จึงเรียกการทำงานประเภทนี้ว่า *ทำด้วยฉันทะ*

แต่ถ้าทำงานด้วยความต้องการอีก ประเภทหนึ่ง คือโดยต้องการค่าตอบแทนหรือ สิ่งเสพปรนเปรอดน ก็เรียกว่า *ทำงานด้วย ตัณหา*

ถ้าทำงานด้วยตัณหา ก็ต้องการได้เสพ บริโภคหรือผลตอบแทนตามเงื่อนไข แต่เมื่อยัง ทำงานอยู่ ยังไม่ได้เสพผลนั้น ก็ยังได้รับความ พึงพอใจ จึงทำงานโดยไม่มีความสุขตลอดเวลา

ในเรื่องธรรมชาติของความต้องการ ธรรมชาติของคุณค่า ตลอดมาจนถึงเรื่องของ งานนี้ พุทธศาสนายอมรับความจริงทุกชั้นตอน

ความจริงที่ว่า คนทั้งหลายโดยทั่วไป จะต้องมิตัณหาเป็นธรรมดานี้ ก็ยอมรับ แต่ใน เวลาเดียวกันก็มองเห็นว่า มนุษย์มีความ

ต้องการคุณภาพชีวิตอยู่ด้วย ซึ่งเป็นความต้องการที่แท้ของชีวิตเองและในการต้องการคุณภาพชีวิตนี้ เขาก็ต้องการที่จะฝึกฝนพัฒนาตนให้ดียิ่งขึ้นไปด้วย

เพราะฉะนั้น ในการเป็นอยู่ของมนุษย์ แม้ว่ามนุษย์จะมีตัณหา แต่ทำอะไรเราจะหันเหความต้องการนี้ให้เบนไปสู่ความต้องการคุณภาพชีวิตให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แล้วให้การสนองความต้องการคุณภาพชีวิตนั้น เป็นไปเพื่อการพัฒนาตนต่อไป

ความหมายที่เปลี่ยนไปนี้ จะมีผลโยงไปถึงเรื่องอื่นๆ ต่อไปอีก แม้แต่คำจำกัดความเกี่ยวกับ wealth หรือโภคทรัพย์ คำจำกัดความเกี่ยวกับสินค้าและบริการ คำจำกัดความเกี่ยวกับเรื่องการแข่งขันและการร่วมมือ เป็นต้น

เมื่อฐานความคิดต่างกันแล้ว มันก็ต่างกันไปหมด

ง. การแข่งขัน-การร่วมมือ

ขอยกมาพูดอีกเรื่องหนึ่งคือ การแข่งขัน และการร่วมมือ

ในแง่ของเศรษฐศาสตร์ เขาบอกว่า เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะมีการแข่งขันกัน

แต่ในทางพุทธศาสนาบอกว่า มนุษย์นั้นมีธรรมชาติทั้งแข่งขันและร่วมมือ ยิ่งกว่านั้นยังอาจจะแยกเป็นว่า มีความร่วมมือแท้และความร่วมมือเทียม

ความร่วมมือเทียมเป็นอย่างไร?

การแข่งขันกันเป็นเรื่องธรรมดา เมื่อเราแข่งขันกันเพื่อสนองความต้องการสิ่งเสพปรนเปรอตน เราจะแข่งขันกันเต็มที่ เพราะต่างคนต่างก็อยากได้เข้ามาหาตัวให้มากที่สุด เพราะมันไม่รู้จักพอ มันไม่รู้อิ่ม มันไม่เต็ม

ฉะนั้น ถ้าเอาเข้ามาที่ตัวเองได้มากที่สุด คนอื่นไม่ได้เลยก็เป็นการดี จึงต้องแข่งขันเพื่อให้ตนได้มากที่สุด เป็นเรื่องธรรมดา มนุษย์มีธรรมชาติแห่งการแข่งขันกันเพราะเป็นไปตามธรรมชาติของความต้องการในแง่ที่หนึ่ง

อย่างไรก็ตาม เราอาจจะเอาธรรมชาติของการแข่งขันนั้นมาใช้เป็นแรงจูงใจให้คนร่วมมือกัน เรียกว่าทำให้คนฝ่ายหนึ่งร่วมมือกันเต็มที่เพื่อจะแข่งขันกับอีกฝ่ายหนึ่ง โดยอาศัยการแข่งขันนั้นเองมาทำให้เกิดการร่วมมือกันขึ้น เช่นว่า เราอาจจะยั่ว ชักจูงให้ประชาชนมีชาตินิยม รวมหัวกันแอนตี้สินค้าจากต่างประเทศก็ได้ แต่ฐานของมันก็คือการแข่งขันทั้งสิ้น

การนำเอาการแข่งขันมายั่วทำให้เกิดการร่วมมือกันในระดับหนึ่งอย่างนี้ เรียกว่าความร่วมมือเทียม

อีกอย่างหนึ่งคือความร่วมมือแท้ ความร่วมมือแท้ก็คือ การร่วมมือกันในความพยายามที่จะสนองความต้องการคุณภาพชีวิต

เมื่อต้องการคุณภาพชีวิตนั้น มนุษย์สามารถร่วมมือกันได้เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาของมนุษย์เอง ฉะนั้น ธรรมชาติของมนุษย์นี้จึงมีทางที่จะฝึกให้ร่วมมือกันได้ และการฝึกฝนพัฒนามนุษย์อย่างหนึ่งก็คือ การที่จะหันเหให้มนุษย์เปลี่ยนจากการแข่งขันกันมาร่วมมือกันในการที่จะแก้ปัญหาของมนุษย์

เป็นอันว่า เพื่อคุณค่าแท้ มนุษย์ก็สามารถร่วมมือกันได้ แต่เพื่อคุณค่าเทียม มนุษย์จะแข่งขันกัน (รวมทั้งร่วมมือเทียม) อย่างสุดชีวิตจิตใจ เพื่อช่วงชิงตำแหน่งหรือผลประโยชน์

นี่ก็เป็นเรื่องราวต่างๆ ที่ขอยกมาเพื่อ
เป็นตัวอย่างแสดงถึงความเข้าใจเกี่ยวกับ

ธรรมชาติของมนุษย์ โดยเฉพาะก็คือ ธรรมชาติ
ของความต้องการ

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

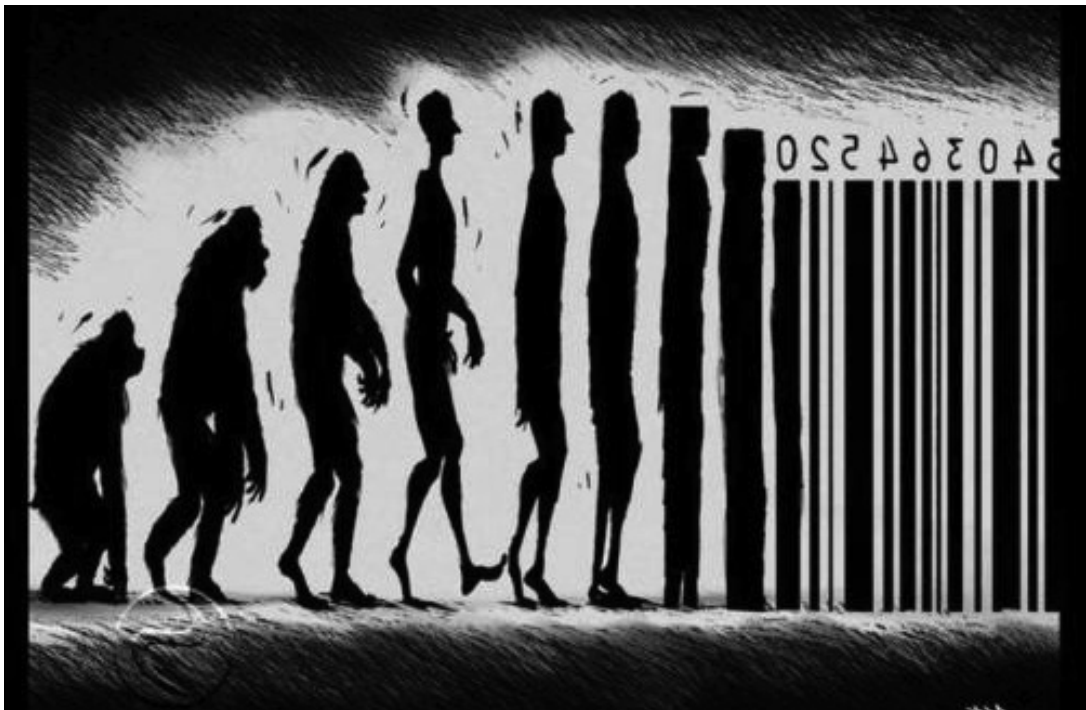

¹ บทความนี้คัดมาจากหนังสือ เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 พ.ศ.2548 ซึ่งเรียบเรียงจากปาฐกถาธรรม ของพระพรหม
คุณาภรณ์(ประยุทธิ์ ปยุตโต ปัจจุบันเป็นสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์) ในมงคลวารอายุครบ 72 ปี ของศาสตราจารย์ ดร.ปวย
อิงภากรณ์ ณ หอประชุมเล็ก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ วันที่ 9 มีนาคม 2531

² ขอให้ดูตัวอย่างที่มีผู้เขียนไว้ว่า ไอน์สไตน์มี work เป็นชีวิตชีวาและความสุขพร้อมอยู่ในตัว “Einstein is not . . . merely an
artist in his moments of leisure and play, as a great statesman may play golf or a great soldier grow orchids. He
retains the same attitude in the whole of his work. He traces science to its roots in emotion, which is exactly
where art is also rooted.” - Havelock Ellis (1859-1939), British psychologist. The Dance of Life, ch. 3 (1923). ใน
ทางตรงข้าม ดูชีวิตในระบบอุตสาหกรรม จากทัศนะของนักคิดตะวันตกบางท่าน “Industrial man—a sentient reciprocating
engine having a fluctuating output, coupled to an iron wheel revolving with uniform velocity. And then we
wonder why this should be the golden age of revolution and mental derangement.” - Aldous Huxley (1894–
1963). Bruno Rontini’s notes, in Time Must Have a Stop, ch. 30 (1944). “Work to survive, survive by consuming,
survive to consume: the hellish cycle is complete.” - Raoul Vaneigem (b. 1934), Belgian Situationist
philosopher. The Revolution of Everyday Life, ch. 7, sct. 2 (1967; tr. 1983).
[ทั้งหมดนี้ จาก The Columbia Dictionary of Quotations, 1993]

Buddhist Economics (5)*

Phra Brahmagunabhorn (P.A. Payutto)

The principle of desire leads us to the subject of value, because desire (or demand) creates value. The two-fold nature of desire creates two kinds of value, which may be termed as true, and artificial value. The true value of something is decided by its ability to meet the desire for well-being, artificial value by its capacity to gratify the

desire for pleasure. In any one object, the true value will tend to be outweighed by an artificial value created out of craving and conceit. Desire for the sensually appealing, or for trendy things to serve as status symbols together with popular values and prejudices all crowd into our reckoning of the value of things.

B. CONSUMPTION

The question of consumption is similar to that of value. We must distinguish what kind of desire our consumption is intended to satisfy. Is it in order to answer the need for things of true value, or in order to enjoy the pleasures afforded by false value. Consumption may be said to be the consummation of human economic activity, but the meaning ascribed to it by economic theory in the industrial era and that of Buddhist economics is not the same.

Consumption is the alleviation or gratification of desire, that much is agreed. From the perspective of economics, consumption is defined simply as the use of goods and services to satisfy wants. But now let us look at Buddhist economics. It defines right consumption as the use of goods and services to satisfy the desire for true well-being. In other words, it says that consumption must have a goal and a purpose.

Industrial era economics says demand > consumption > satisfaction, and that's the end of it, there's no need to know what happens afterwards. In this view consumption can be of anything whatsoever so long as it results in satisfaction. Economics

does not consider whether or not human well-being is adversely affected by that consumption. Buddhism agrees with the basic concept of consumption but adds that human well-being must be augmented by the satisfaction of a demand. Consumption must have quality of life as its aim. This is the difference of perspective.

C. WORK AND WORKING

'Work' and 'working' are also terms that are understood in different ways by conventional and Buddhist economics, and once more the difference is related to the two kinds of desire. In the case that work is connected with the desire for true well-being (which includes the desire for selfdevelopment and the development of human potentialities) then the results of the work immediately and directly correspond to the desire. Work is done with desire for the results of the work itself and so provides satisfaction. If however, the work is done with desire for the things that provide one with pleasure, then the results of the work itself are not what one desires. They are merely the conditions needed to acquire the things that one desires. Work then is seen as a matter of unavoidable necessity. The difference between the

two attitudes to work lies in that in the first case work is perceived as a potentially satisfying activity and in the second as a necessary chore.

Modern Western economic theory is based on the view that work is something that we are compelled to do in order to obtain money for consumption. It is the time when we are not working, or “leisure time”, when we may experience happiness and satisfaction. Work and satisfaction are considered to be separate and generally opposing principles. However, over the centuries, Western people have become deeply inculcated with a love of work and thirst for knowledge so that they tend to work and study with determination and dedication, despite their negative ideas about work. But when a society lacking that firm cultural base takes up this view of work as a condition for the acquisition of money, then there will be detrimental effects on work, the economy, on individual lives and on society as a whole.

To give an example of the two different kinds of working, let us suppose that Mr. Smith is a researcher. He is seeking to discover natural means of pest control for agricultural use. Mr. Smith enjoys his work because the

things he desires from it, knowledge and its application, are the direct fruits of his research. The advances he makes, and the increases in understanding he experiences, afford him a constant satisfaction. The growth of his knowledge and the clarity of his understanding continually add to the enjoyment Mr. Smith derives from his work.

Mr. Jones is a research worker in the same field as Mr. Smith. Mr. Jones works for money and promotions. Thus the results of the work itself, knowledge and its practical applications are not the results that he desires. They are merely the means by which he can ultimately get what he really wants, which is money and position. Mr. Jones doesn't enjoy his work, he does it because he feels he has to.

From this discussion of the nature of work, it may be seen that work in the Buddhist sense, performed in order to meet the desire for well-being, can give a constant satisfaction.

People are able to enjoy their work. In Buddhist terminology it is referred to working with “chanda”. But work with the desire for some pleasure or other is called working with tanha.

People working with *tanha* have the desire to consume, so that while still working (and thus not yet consuming) they experience no satisfaction, and so are unable to enjoy their work.

It might be objected that not all kinds of work afford the opportunity for enjoyment and satisfaction. It is not merely the desire for pleasure that is the obstacle. Many jobs, especially in industry, are dull and undemanding or seem pointless. In others the physical conditions may be difficult, even dangerous to health. In such cases the boredom, frustration, and depression of the workers has negative effects on productivity. Buddhist economics points to the need to create jobs and organize production in such a way as to maximize the opportunities for workers to fulfill their desire for well-being. However, the basic point remains valid. The attitude we hold towards our work, whatever it is, is a major conditioning factor of the effect it has on us.

As regards the subjects dealt with above, i.e. the nature of desire, of values, and of work, Buddhism accepts the fact that it is natural for people to have cravings for things (*tanha*).

But at the same time Buddhism sees that human beings also have the

desire for quality of life or well-being, and that this second kind of desire, is an inherent true need of humanity. There is a desire for self-improvement and for the good. Consequently, Buddhism is not denying craving, but rather is looking towards transforming it as much as possible into the desire for well-being, and to make that desire for well-being lead to self-improvement. This change of meaning has significance for many other matters, even for example the definitions of wealth, goods and services, competition, and cooperation. When the foundation of things changes, everything changes.

D. COMPETITION & COOPERATION

The view of economics is that it is human nature to compete. Buddhism, on the other hand, says that it is within human nature both to compete and to cooperate, and furthermore makes a distinction between true and artificial cooperation.

Competition is natural. When we are striving to satisfy the desire for pleasure we will compete fiercely, because at such times we want to get as much as possible for ourselves and we feel no sense of sufficiency or fullness. If we can get that object of desire all for ourselves and nobody else gets any of it, then so much the

better. Inevitably competition is intense; it is natural to the mind driven by tanha. However the competitive instinct may be utilized to induce cooperation. One might get all the members of a particular group together in order to compete with another group. One might, for example, arouse or encourage the people of a country to be nationalistic and cooperate in refusing to buy goods from abroad. But that cooperation is based entirely on competition. Stimulation of the competitive instinct in such a way as to give rise to cooperation on one particular level is what Buddhism calls artificial cooperation.

True cooperation is that which

takes place in the effort to meet the desire for quality of life. When human beings desire their true well-being they are able to cooperate to solve the problems of mankind. The potential for true cooperation lies within human nature. One form of human development entails diverting humanity's energies from competition towards a cooperative effort to solve the problems facing the world. Thus for objects of true value we are able to cooperate, but for artificial values we will compete with all our might in order to lay our hands on the position or personal benefit that we crave.

(to be continued)

*The Thai version of Buddhist Economics was originally a Dhamma Talk given on the auspicious occasion of Prof. Dr.Puey Ungpakorn's 72nd birthday celebration at Thammasat University on 9 March 1988. The English version is identical to the 1st English edition translated by J.B.Dhammavijaya in 1992.

วัดกับการพัฒนาเมือง

รัตนจันทิ

รูปปั้นชีวิตชาวกลางในอดีต ณ วัดม่วงโกมารภัจจ์
ซึ่งกำลังบูรณะขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว

ใครจะเรียนอีกครั้งว่า เนื่องจากหลักฐานข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของเมืองกลางหรือภูเก็ตนั้นมีไม่มาก โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับด้านพระพุทธศาสนา ผู้เขียนพยายามใช้หลักฐานเท่าที่มี ประกอบกับการศึกษาภูมิประเทศ แหล่งประวัติศาสตร์และท้องที่ที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งข้อมูลจากปากคำของผู้รู้และชาวบ้านนำมาวิเคราะห์สรุปและนำเสนอตามความเข้าใจของผู้เขียนเท่านั้น ทั้งนี้ ก็หวังให้เกิดประโยชน์ทางการศึกษาที่อาจจะมีการค้นคว้าต่อไปได้ไม่มากนัก และอาจใช้ประโยชน์ในธุรกิจการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่ภูเก็ตและจังหวัดต่างๆ กำลังตื่นตัวดำเนินการกัน รวมไปถึงพันธกิจการเข้าร่วมประชาคมอาเซียนตามนโยบายของรัฐบาล ซึ่งภูเก็ตนับว่าเป็นเมืองสำคัญในความสัมพันธ์กับเพื่อนชาวอาเซียนที่ใกล้ชิดกันมาในอดีต ได้แก่ มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย โดยหวังว่าท่านผู้รู้หรือท่านผู้อ่านที่มีข้อมูลหลักฐานจะได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนเข้ามา

เพื่อให้เราได้พบความจริงในอดีตยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เชื่อว่าข้อมูลความรู้พัฒนาการด้านพุทธศาสนาของจังหวัดที่ใกล้ชิดติดกับรัฐมลายูนั้นจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทั้งมิติทางสังคม เศรษฐกิจ และสัมพันธ์ไมตรีกับเพื่อนบ้านดังกล่าวต่อไป

ในฉบับที่แล้วได้พูดถึงสติปัญญาของท้าวเทพกระษัตรี(ท่านผู้หญิงจัน) ในการใช้หลักธรรมเป็นแนวคิดพัฒนาเมือง รวมถึงประยุกต์ใช้ในการศึกเมื่อปี 2328 จนสำเร็จ ผู้เขียนเชื่อว่าแนวคิดนี้ท่านผู้หญิงจันยังได้นำมาใช้พัฒนาการศึกษา พัฒนาคณะ และพัฒนาสังคมอีกด้วย ดังต่อไปนี้

หนึ่ง พัฒนาการศึกษา โดยการสร้างวัดม่วงขึ้นเป็นเสมือนศูนย์กลางหนึ่งของชุมชน(ปัจจุบันถือเป็นแหล่งโบราณคดีวัดม่วงโกมารภัจจ์ กำลังมีการบูรณะให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์เมืองกลาง หลังจากเป็นวัดร้างมานาน) ตามวิถีวัฒนธรรมมาแต่

รูปปั้นสองวีรสตรี ณ ศาลาจัตุรมุข วัดม่วง

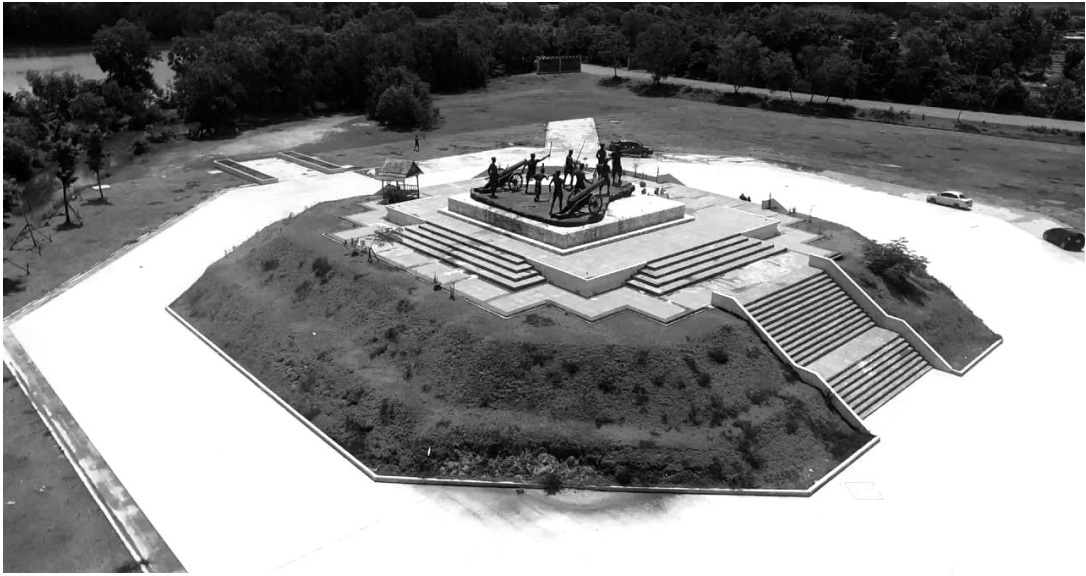
พิพิธภัณฑ์เลียบ ชนเค็ก

ภายในพิพิธภัณฑ์เลียบ ชนเค็ก

เก่าก่อน เพื่อทำหน้าที่สนับสนุนการพัฒนาเมือง ซึ่งนอกจากเพื่อเป็นสถานที่สั่งสอนเผยแผ่พระศาสนาและประกอบพิธีสงฆ์แล้ว วัดยังเป็นโรงเรียน เป็นสถานพยาบาล เป็นที่พักอาศัยของผู้ยากหรือผู้ผ่านทางมา ซึ่งวัดม่วงนี้ตั้งอยู่ ณ บ้านโคกเหียง ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง มีลำน้ำไหลผ่านคือ คลองลังกาทางทิศใต้ของวัด คลองลังกานี้ เชื่อมระหว่างคลองบางใหญ่และคลองเหลโพ สันนิษฐานว่า ท่านผู้หญิงจีนสร้างวัดขึ้นตามจารีตของขุนนางอยุธยาเมื่อชุมชนท้องถิ่นเริ่มขยายตัว เป็นการจตุระเปียบสังคมเพื่อรองรับระบบการปกครองที่ต้องพัฒนาไปด้วยกัน ในสมัยนั้นวัดม่วงคงเคยมีการสอนธรรมะ ทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติ รวมทั้งความรู้ด้านการรักษาความเจ็บไข้ให้แก่พระสงฆ์และชาวบ้าน ทั้งนี้ ต้นแบบของวัดม่วงคือ วัดพระนางสร้าง ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่รุ่นเดียวกับวัดเขนย(วัดแหวน) ซึ่งตั้งอยู่ในชุมชนเก่าแก่ที่เรือสำเภาแวะเข้ามาเติมน้ำจืดจากน้ำตกโดน ไทรมิได้ขาด ปัจจุบันอยู่ในท้องที่ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง

อนึ่ง เมืองถลางมีพระเถระสำคัญๆ หลายรูปในเวลาต่อมา เช่น หลวงพ่อแหม่มหรือพระครูวิสุทธีวงศาจารย์(พ.ศ.2370-2451) เจ้าอาวาสวัดฉลอง(วัดไชยธาราราม) ผู้ทรงคุณในทางวิปัสสนาธุระ หลวงพ่อปอดหรือพระครูสุนทรสมณกิจ(พ.ศ.2392-2476) เจ้าอาวาสวัดพระนางสร้าง ท่านเป็นผู้คงแก่เรียน ได้สร้างสมและรวบรวมตำราโบราณต่างๆ โดยเฉพาะตำรายา การดูแลสุขภาพ บางครั้งท่านจะให้หมอแผนโบราณมาประชุมกันแล้วเขียนบันทึกความรู้เรื่องสมุนไพรไว้ในใบลานหรือสมุดข่อย

บริเวณศูนย์กลางอนุสรณ์สถานเมืองถลาง

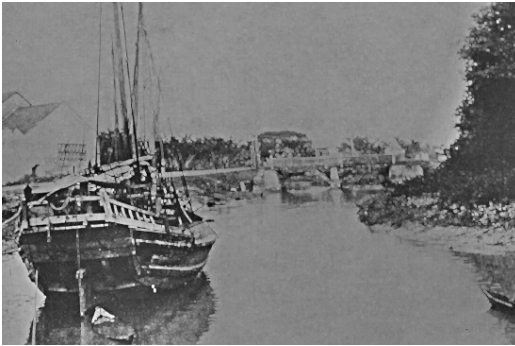

ซากโบราณสถานวัดเขนณ

หลวงพ่อพลับเจ้าอาวาสวัดเชิงทะเล(รับตำแหน่งเมื่อปี 2454 จนมรณภาพเมื่อปี 2508) พระวิปัสสนาจารย์ เป็นต้น

พระผู้ทรงคุณดังที่กล่าวมา นอกจากการศึกษาและเผยแผ่ธรรมแล้ว ท่านยังใช้วิชาความรู้ทางการแพทย์แผนโบราณรักษาชาวบ้านด้วย เช่น การต่อกระดูกที่หัก การสมุนไพรมีการอนุรักษ์และปลูกพืชสมุนไพรมานานเป็นแหล่งพืชสมุนไพรมีหม้อรักษาโรคสืบทอดกันมา โดยรุ่นสุดท้ายคืออาจารย์เลียบชนะศึก(พ.ศ.2469-2550 ผู้ได้รับการยกย่องเป็น“ชุมทรัพย์วัฒนธรรมถลาง”) ซึ่งท่านศึกษาจากบิดาคือ นายครอ ชนะศึก ขณะนี้ตำรายาของท่านเก็บรักษาและจัดแสดงเป็นนิทรรศการไว้ที่บ้านของท่านซึ่งจัดทำเป็น“พิพิธภัณฑ์เลียบชนะศึก” ตั้งอยู่ที่บ้านเลขที่ 139 หมู่ที่ 3 ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอกถลาง

สอง พัฒนาเศรษฐกิจ คือ การพัฒนาปัจจัยสิ่งจำเป็นสำหรับความเป็นอยู่ในชีวิต ให้

คลองบางใหญ่ในอดีต

มีกินมีใช้ เช่น มีหลักการนารวมซึ่งอาจมีพื้นที่นา 500 ไร่ เรียกว่า นาหลวง โดยราษฎรทุกคนจะไปติดต่อขอทำนากับกำนัน ซึ่งตั้งแต่สมัยอยุธยามีตำแหน่งกำนันเป็นผู้ดูแลนาหลวงที่แบ่งสรรให้ราษฎรเข้าทำนาแล้วเรียกผลเข้ากองกลาง ที่กลางก็ทำนองเดียวกัน มีตำแหน่งกำนันดูแลนาหลวงในพื้นที่ๆ ปัจจุบันคือบริเวณ“อนุสรณ์สถานเมืองกลาง” กลางยังมีแร่ดีบุกเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญที่สุด ได้ทำการค้ากับนานาชาติมาตั้งแต่สมัยอยุธยา กรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ โดยอนุญาตให้พ่อค้าและผู้ได้สิทธิในเมืองกลางทำสัญญาซื้อขายให้แก่พ่อค้าต่างชาติได้เกือบจะโดยตรง คล้ายตลาดเสรีฟรีเทรดกระมัง ทั้งนี้ โดยอาศัยคนเชื้อแขกเชื้อจีนมาเป็นล่ามเป็นข้อต่อการค้าให้เกิดความสะดวกและเป็นธรรม

การทำนาแล้วผลประโยชน์เข้ากองกลางเช่นนี้มีมาแล้วตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชแห่งอินเดีย พระองค์พัฒนาประเทศโดยมิให้ประชาชนอดอยาก จะจนอย่างไรก็มีข้าวกิน ซึ่งระบบเช่นนี้ชาวกลางและชาวคาบสมุทรมลายูอาจเรียนรู้จากการเข้ามาลงหลักปักฐานของชาวอินเดียตั้งแต่พันปีก่อน

มีการสร้างงาน สร้างอาชีพ ในย่าน

คลองบางใหญ่ปัจจุบัน

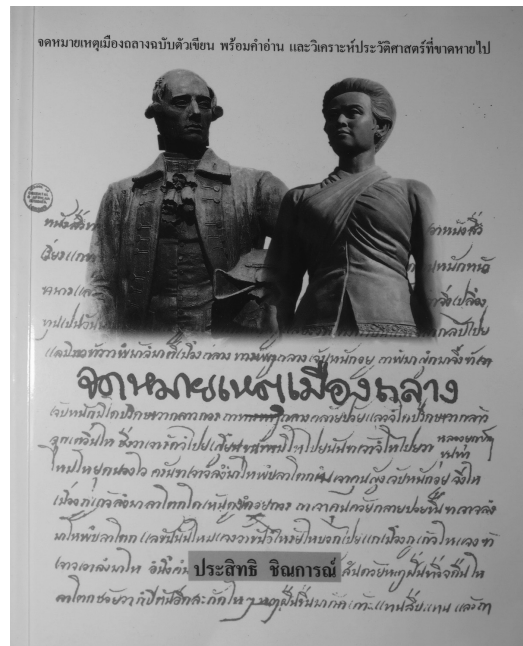
คลองบางใหญ่ คลองเหลโฬ เมื่อฝนตกหนักน้ำหลากมากๆ จะนำแร่ดีบุกมาด้วย พอน้ำแห้งผู้คนก็ไปร่อนแร่กันมาขาย บางคนก็หาของป่ามาขาย คือไม้เหล ไม้ฝาง ใช้ทำสีย้อมผ้า บางคนบางพวกก็ไปกับทางราชการ ไปเป็นคนงานจับช้างส่งขายให้แก่บริษัทอังกฤษ(ที่เข้ามาตั้งที่ทำการอยู่ในอินเดีย) นอกจากนี้ ยังมีการเก็บหาของป่า ขี้ปลาหว(หรืออำพันทะเล)ที่หาได้ตามชายทะเล ซึ่งสินค้าเหล่านี้พ่อค้าต่างประเทศจะมารับซื้อ โดยที่ทำการบ้านท้าวเทพฯเป็นแหล่งรวมสินค้าให้แก่พ่อค้าเรือสำเภา(ปรากฏในเอกสารทางการค้าระหว่างตัวแทนการค้าของอังกฤษกับฝ่ายขุนนางเมืองกลาง 6 ฉบับ ที่นายอ้วน สุระกุล อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตคัดสำเนามาจากประเทศอังกฤษ และชาวภูเก็ตจัดพิมพ์เป็นหนังสือ จดหมายเหตุเมืองกลาง, ประสิทธิชันการณ : ถอดความ, วราวุธ วิสิฐพาณิชย์กรรม : บรรณาธิการ, 2551)

สาม พัฒนาสังคม สุเหراءพัฒนาจิตใจของชาวมุสลิมฉันใด วัดพัฒนาจิตใจของชาวพุทธฉันนั้น ในการพัฒนาการศึกษาเป็นการพัฒนาจิตใจ เมื่อผู้คนจิตใจดีก็ทำให้สังคมไม่มีปัญหา การทำไร่นามีการลงแขก

ตัวอย่างเอกสารทางการค้าระหว่างอังกฤษ
กับกลางสมัยท้าวเทพกระษัตรี

เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ทำให้คนในสังคมช่วยเหลือ
เกื้อกูลกัน การร่วมกันทำกิจกรรมในเทศกาล
งานประเพณีทางศาสนาและวัฒนธรรมก็เช่น
กัน เมื่อมีการเสียสละร่วมแรงร่วมใจก็เกิดการ
เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันจนเกิดความสามัคคี
กัน ทำอะไรก็ช่วยเหลือกันทั้งไทยพุทธ ไทย
มุสลิม ไทยจีน ไทยพุทธจะอยู่แถวคลอง
บางใหญ่ ส่วนไทยมุสลิมจะอยู่แถวคลองเหลโพ
คลองสองสายนี้จะเชื่อมให้ติดต่อกันด้วยคลอง
ลังกา เมื่อวัดของไทยพุทธจัดงานวัด สุเหร่าก็

จัดกระเจาดซึ่งมีผลไม้ ผัก ข้าวสาร เนื้อ ปลา
แห้ง กะปิ ไปให้วัด เวลาสุเหร่ามีงานที่สุเหร่า
ทางวัดของไทยพุทธก็ปฏิบัติทำนองเดียวกัน นี่
คือที่มาของการแห่กระเจาดในที่สุด คนเมือง
กลางจึงมีความสามัคคีกลมเกลียวกันตลอดมา

จึงกล่าวได้ว่า ท้าวเทพกระษัตรีท่าน
พัฒนาการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคมตาม
จารีตประเพณีและหลักพุทธธรรมโดยนัย

HISTORY OF BUDDHISM IN PHUKET

The temple and urban development

Ratanajanto

Translated to English :

Wasu Koysiripong

Sculptures of old Thalang residents at Wat Muang, which is under renovation to become a tourist attraction

We'd like to explain again that because the historical evidence of Thalang or Phuket is rather scarce, especially about Buddhism, the author tries to analyze and conclude the information from the evidence that the author has found, as well as the study of topography and the history of the locality, and information from those who know and villagers in order to present the information to the readers. The author wishes the information the author is presenting will have educational benefits that may lead to further research and may be applied on cultural tourism businesses in Phuket and surrounding provinces that are quite booming today. The information can also be used in the mission of Thailand to join the ASEAN community according to the government's policy. In the past, Phuket was quite an important point of connection between Thailand and other

South East Asian countries such as Malaysia, Singapore and Indonesia. We wish that those who have more information and evidence will exchange them with us so that we will get to know what happened in the past better. We believe that the information about the development of Buddhism in the provinces adjacent to Malay states will get utilized in the aspects of society, economics and friendship with our neighboring countries.

In the previous issue, we talked about the wisdom of Thao Thepkrasattri (Lady Chan) in successfully applying the Dharma to urban development and war in 1785. We believe that Lady Chan also successfully applied the Dharma to the development of education, humans and the society as follows.

The first area was the educational development. Wat Muang Temple was

The sculptures of the two heroins at Jaturamuk Pavillion at Wat Muang

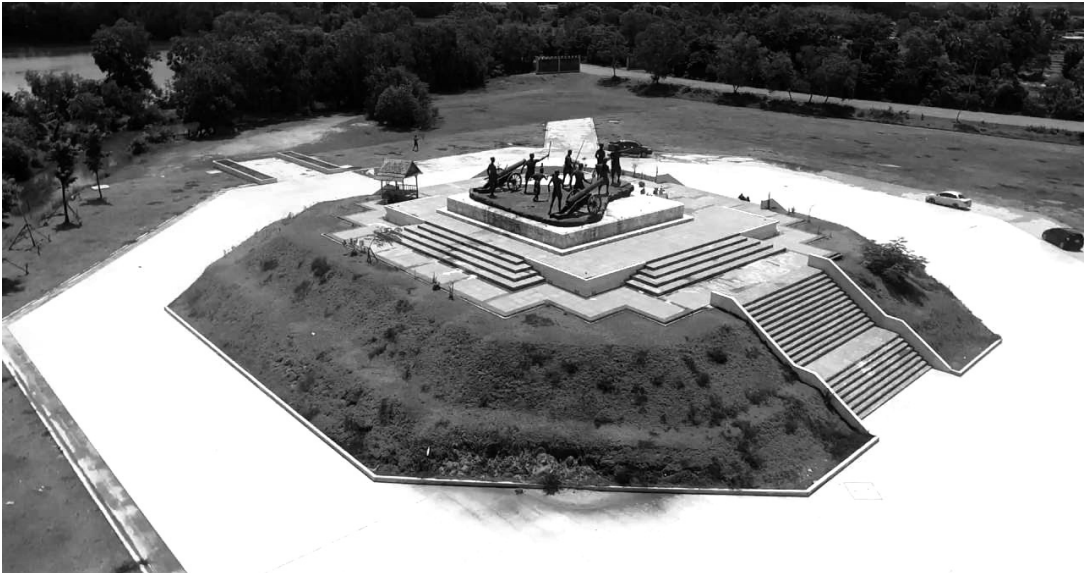
Liab Chanaseuk Museum

Inside Liab Chanaseuk Museum

built to be like the center of the community according to the tradition in order to support the urban development. Apart from being a place for spreading the religion and performing Sangha rites, a temple also functioned as a school, a medical treatment place and a shelter for passers-by. Wat Muang is located in Baan Khok Rieng, Thepkasattri Sub-district, Thalang District. There is a waterway, Khlong Lanka, flowing through its southern side. Khlong Lanka connects Khlong Bangyai with Khlong Laepho, It is presumed that Lady Chan built the temple according to the tradition of Ayutthaya nobles. When the community starts to expand, temples are needed for social order and the foundation of the administrative system. In those days, Wat Muang must have taught the Dharma both theoretically and practically, and also medical treatment knowledge to the bhikkhus and the villagers. The role model of Wat Muang is Wat Phranangsang, which is as old as Wat Khanan (Wat Nan), located in an old community where junks dropped by to get fresh water in today Thepkasattri Sub-district, Thalang District. Wat Muang today is a deserted historical site called “Wat Muang Komaraphat”, which is going to be renovated to be a tourist attraction.

As Thalang later had many notable monks such as Luangpho Cham or Phrakhrui Wisutwongsajan (1827-1908), the abbot of Wat Chalong (Wat Chaitharam), a great vipassana

Thalang memorial site's central area

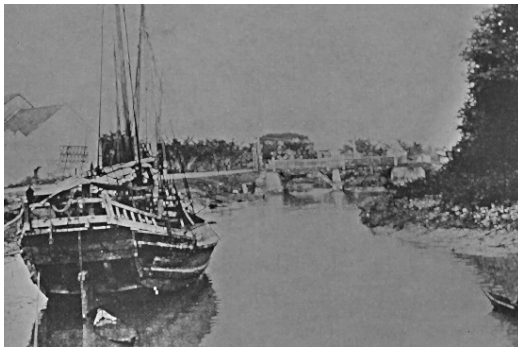
Wat Khanan Ruins

practitioner; Luangpho Pod or Phrakhru Sunthonsamanakit (1849-1933), the abbot of Wat Phranangsang, a learned monk who collected many ancient books such as medical books and fortune telling books. Sometimes, he summoned traditional Thai medical doctors for a conference then recorded the knowledge of herbal medicine obtained from them into palm leaf books; Luangpho Phlab

who served as the abbot of Wat Cherng Thalaе from 1911 until his death in 1965; and Phra Vipassanajarn.

The aforementioned notable monks, apart from studying and spreading the Dharma, also applied medical knowledge on curing patients such as joining broken bones and planting herbs. The medical practice and herb plantation are passed on to date. The last generation was Ajarn Liab Chanasuek (1926-2007), the one who was widely praised as “a cultural asset of Thalang”. He learned from his father, Mr. Khro Chanasuek. Today, his medical recipes are kept and displayed at his home, a section of which is open as a museum called “Liab Chanasuek Museum” located at 139 Moo 3, Thepkasattri Sub-district, Thalang District.

The second area was the economic development, which is very necessary to the livelihood of the people.

Khlong Bangyai in the old days

Khlong Bangyai today

Collective farming was introduced. A collective farm was called a “royal farm”. Every resident could contact their sub-district heads when they wanted to do farming. This practice had been in place since the Ayutthaya era. Sub-district heads distributed royal farms to residents and collected the produce into the central warehouse. In Thalang, the same system was implemented. The royal farm was located in the area which is today “the memorial site of the Ancient Thalang Town”. Thalang also exported tins, its most important export. Thalang had traded with foreign countries through the eras of Ayutthaya, Thonburi and Ratanakosin. Merchants and authorized people in Thalang could nearly directly entered into sale-purchase contracts with foreign merchants, similar to a free trade market, through foreigners such as the Indians, the Chinese and the Persians who served as interpreters for fairness and convenience.

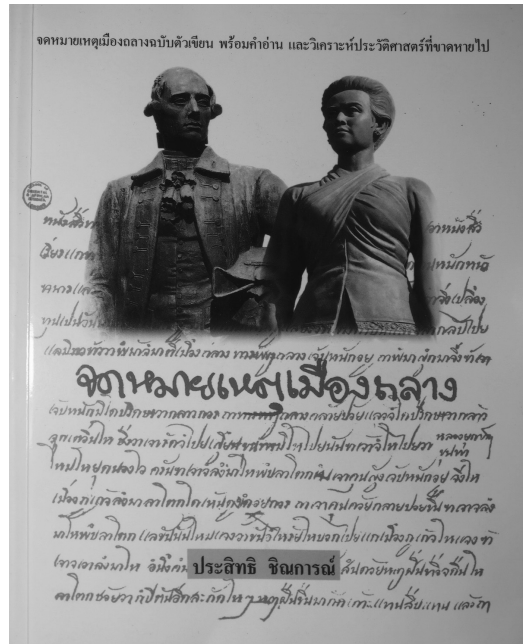
Centralized farming has been around since the age of Ashoka the Great of India, who developed the country so

that the populace wouldn’t be hungry. Even the poorest people during his reign had enough to eat. People in Thalang and the Malay Peninsula might have learned this system from the Indians who settled in this region a thousand years ago.

A number of jobs and occupations were created. In Khlong Bangyai and Khlong Laepho, when it rained heavily, tin ores would flow with the rain. Once the water dried up, the people panned those tin ores to sell. Some of them collected forest resources to sell, such as le wood and straw wood, which were used in making dying colors. Some worked for the government. Some caught elephants for British companies, regionally headquartered in India. Even whale dung that could be found by the seashore could be sold. Foreign merchants came to buy these commodities at Thao Thepkrastrti’s office, which functioned as a distribution center of commodities for merchants who came in junks (attested in the 6 trading documents between British trade agents and Thalang nobles that Mr. Uan Surakul, a former mayor of Phuket

Samples of Thalang-British trading documents made in the era of Thao Thepkasattri

photocopied from England, and got collected into the book “Historical Documents of Thalang” by Prasit Chinnakarn, translated by Warawut Wisitphanichakam, the chief editorial, 2008.

The third area was the social development. As same as how mosques developed the mind of the Muslims, temples developed the mind of the Buddhists. Educational development must come together with mental development. When the people are all moral, there would be no social problems. There was a tradition of lending hand to neighbors in harvesting their crops. This tradition boosted the rapport among the people. Cultural and religious traditional activities are alike. When people help one another, they start feeling for one another and rapport emerges. Thai Buddhists, Thai

Muslims and Thai Chinese all helped one another. Thai Buddhists mainly settled around Khlong Bangyai. Thai Muslims mainly settled around Khlong Laepho. These two waterways were connected by Khlong Lanka. When a Buddhist temple had a fair, the mosques would arrange baskets of fruit, vegetables, rice, meat, dried fish and shrimp paste to be sent to that temple. When a mosque had a fair, the Buddhist temples also did the same. This is the origin of the “basket parade” tradition of Thalang. There was always good rapport among the people of Thalang.

It can, therefore, be said that Thao Thepkasattri developed the education, economy and society all according to the traditional values and Buddhist principles.

ต้อนรับวันใหม่ด้วยรอยยิ้มและความตื่นรู้

พระไพศาล วิสาโล

เมื่อตื่นขึ้นมาพบวันใหม่ เราควรตระหนักว่าเราโชคดีที่มีวันนี้ เพราะมีเพื่อนมนุษย์อีกมากมายที่หลับแล้วไม่ตื่นอีกเลย เมื่อวานคือวันสุดท้ายที่พวกเขาได้อยู่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เราเองก็อาจต้องจากโลกนี้ไปเช่นเดียวกับพวกเขา หากไม่เป็นเพราะเหตุปัจจัยบางอย่างที่ทำให้เรายังมีชีวิตอยู่ในวันนี้ ดังนั้นเราจึงควรต้อนรับวันใหม่เสมือนของขวัญล้ำค่า ยิ้มให้กับวันใหม่อย่าทำใจเศร้าหมอง อย่าเพิ่งเรียกร้องอะไรจากโลก และอย่าปล่อยใจให้กังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง หรือคับข้องใจกับสิ่งที่ยังไม่ได้มาอย่าลืมนะเราโชคดีมากแล้วที่ยังมีวันนี้

ในเมื่อคนเรามีสิทธิตายได้ทุกเวลา เราจึงควรตระหนักทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมาว่าวันนี้อาจเป็นวันสุดท้ายในชีวิตของเราก็ได้ ตื่นขึ้นมาจึงควรตั้งจิตว่าจะทำวันนี้ให้มีคุณค่ามากที่สุด นั่นคือทำความดี สร้างประโยชน์แก่ส่วนรวมเอื้อเพื่อเพื่อแผ่แก่ผู้อื่น เร่งทำสิ่งที่สำคัญหรือมีความหมายกับชีวิต อย่าผัดผ่อนไปเป็นวันอื่น หรือปล่อยให้สิ่งที่ไม่สำคัญ เช่น ความสนุกสนาน ความบันเทิง หรือการคลุกคลีตีโมงแย่งชิงเวลาไปจากเรา จนไม่มีโอกาสทำสิ่งที่มีคุณค่า เช่น การตอบแทนผู้มีพระคุณ ให้ความรักกับคนในครอบครัว รวมถึงการพัฒนาตนฝึกฝนจิตใจ

ทำวันนี้ให้มีคุณค่ามากที่สุด ยังหมายถึงการไม่ปล่อยให้อารมณ์อกุศลและกิเลสครอบงำจิตใจ จนเป็นทุกข์และเศร้าหมอง ในเมื่อเราไม่แน่ใจว่าชีวิตนี้จะมีพรุ่งนี้หรือไม่ วันนี้จึงควรอยู่อย่างมีความสุข แซ่ซ้อง เบิกบานทำสิ่งดี ๆ ให้แก่ชีวิต และน้อมนำสิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้นแก่จิตใจ อย่าปักใจทุกข์กับเรื่องราวในอดีตหรือมัวหนักอกหนักใจกับอนาคต ตั้งใจที่จะอยู่กับปัจจุบันขณะให้ดีที่สุด เปิดรับความจริงในแต่ละขณะด้วยใจที่ตื่นรู้จริง ๆ เพราะมีแต่ปัจจุบันเท่านั้นที่เป็นของจริง

ทุกวันเราอยู่ในความหลับไหลถึง 1 ใน 3 เมื่อตื่นขึ้นก็อยู่ในความหลงไม่น้อยกว่า 1 ใน 3 ของวัน บางคนอาจอยู่ในความหลงเกือบทั้งวันเลยก็ได้ จึงแทบไม่ได้มีชีวิตอยู่จริง ๆ จะเรียกว่าอยู่อย่างละเมอก็ได้ นับเป็นการปล่อยเวลาให้สูญเปล่าเป็นอย่างยิ่ง จะไม่ดีกว่าหรือหากเรามีชีวิตอยู่ในแต่ละวันแต่ละชั่วโมงหรือแต่ละนาทีเดียวด้วยความตื่นรู้ นี่ต่างหากคือการมีชีวิตอย่างเต็มร้อย และเต็มคุณค่า คือการอยู่อย่างเต็มหัวใจ

เริ่มต้นวันใหม่ด้วยการปลุกความรู้สึกตัวให้เกิดขึ้นทันทีที่ตื่นขึ้นมา แม้ภายนอกจะยังมีมืดมิด อาทิตยยังไม่พ้นขอบฟ้า แต่ใจเราสว่างไสวได้เมื่อมีความรู้ตัว สติจะขับไล่ความ

ซีมเซาเหงาง่วงออกไป ทำให้ใจกระจ่างขึ้น และสามารถทำกิจยามเช้าได้ด้วยความสะดวกคล่อง ตลอดทั้งวันหมั่นดูใจของตน ทำกิจต่าง ๆ อย่างมีสติ รู้เท่าทันความคิดฟุ้งซ่าน และอารมณ์ปรุงแต่ง ทั้งวันจะเป็นไปอย่างโปร่งเบาและมีความสุข สามารถทำความดีงาม

ได้โดยไม่พลั้งเผลอหรือท้อแท้ ทำกิจที่ควรทำได้โดยไม่หลงลืมหรือผิดผ่อน

วันทั้งวันสามารถเป็นวันดีได้แม้รอบตัวจะวุ่นวาย หากเรายึดรับความจริงและอยู่อย่างมีสติ ตื่นรู้อยู่เสมอ รวมทั้งรู้เท่าทันธรรมชาติของชีวิตอันไม่จีรัง

Greet the new day with a smile and mindfulness

Phra Paisal Visalo

Translated to English :Surutchada Chullapram

When waking up to a new day, we should realise how lucky we are to have today. Many of our fellow beings went to sleep last night and never woke up again. Yesterday was their last day on earth. We, too, might have left the world like them, had it not been for a variety of factors that make us live today.

We should, therefore, greet the new day as a precious gift. Greet it with a smile. Don't allow the mind to be sad or depressed. Don't demand anything from the world. And don't let the mind worry about things that have not yet come, nor be frustrated with what you have not attained. Don't forget that we are already very fortunate to have today.

Since death can befall us anytime, every morning when we wake up we should realise that today might be our last day. When awake, we should have the intention to make today valuable, by filling it with good conduct, benefit for the common good and generosity to others.

We should be in hurry to do things that are important or meaningful to life. Don't put it off, or let less important things such as fun, entertainment or socialising steal most of your time until

you do not have the opportunity to do such worthy things as giving back to people to whom you owe gratitude, taking time for your family members and making time to develop your own spirituality.

Making the best of today also means not allowing negative emotions and desires to dominate your mind until it is full of suffering and desolation. Since we cannot be certain that we will live until tomorrow, we should live today with happiness and cheerfulness. Do whatever is good for life, and invite positive feelings to fill your heart. Don't be fixated with the past, or weigh yourself down with worries about the future. Be firm in staying in the present moment as best you can. And open your heart to the realities that unfold each and every moment with a mind that is fully alert and awake. It is only the present moment that is real.

Nowadays, we live one-third of our lives in a state of sleep. Even when awake, more than one-third of the day might be lived in delusion. We then do not really live. We only walk-sleep. This is a waste of time. Isn't it better if we live each day, each hour and each minute

with mindfulness? It is through mindfulness that you can live your life to its full value. This is how to live with your full heart.

Begin a new day by immediately being alert to mindfulness after you wake. It may still be dark outside, the sun may not have risen above the horizon, but our mind will be radiant with an alert mind. Mindfulness will drive away lethargy and replace it with clarity, enabling us to do our morning chores with alertness.

Throughout the day, we should constantly observe our mind and do our

activities mindfully. Be aware of the proliferation of thoughts and emotions. If so, our whole day will be light and full of bliss. We can generate beneficial actions without slipping or getting discouraged. We can pursue our priorities without postponement or absent-mindedness.

The whole day can be blissful even when we are surrounded by confusion. That is if only we smile at reality, live mindfully, are fully awake to each and every moment and are constantly aware of the uncertainties of life.

from *Chaobuddha* monthly magazine, January, 2010.

จากสมุดบันทึก

พจนา จันทรสันติ

ศรัทธาแท้นั้นเป็นผลพลอยได้จากความเข้าใจที่แท้จริง ศรัทธาไม่ใช่ความมืดบอดหรือมงาย
 ยิ่งคุณเข้าใจแจ่มชัดเพียงใด ยิ่งตระหนักซึ่งเพียงใด ศรัทธาก็ยิ่งส่องประกายเจิดจ้าเพียงนั้น
 ศรัทธาจึงเป็นอีกชื่อหนึ่งของการประจักษ์แจ้งในปัญญา
 และในศรัทธาเยี่ยงนี้เท่านั้นที่การแลเห็นนำไปสู่การแลเห็น
 และความเข้าใจนำไปสู่การตระหนักรู้

๓๓

ความเข้าใจไม่ใช่ความทรงจำ ความเข้าใจและการตระหนักรู้ไม่อาจเป็นความทรงจำได้
 ความทรงจำเป็นเพียงคราบรอยแห่งๆของ“สิ่งนั้น” มีเพียงความรู้เท่านั้นที่อาจเป็นเพียงความทรงจำ
 ความรู้เป็นเพียงหนังสือ เป็นเพียงคำพูดและการอธิบาย เป็นสิ่งที่อาจบอกกล่าวกันได้
 ทว่าการตระหนักรู้เป็น“ชั่วขณะ”อันสดใหม่และมีชีวิต
 มันแปรเปลี่ยนเคลื่อนคล้อยไป รับเอารูปรูปใหม่ผ่านปรากฏการณ์ใหม่นับร้อยพัน
 มันปฏิเสธที่จะถูกกักขังไว้ในกล่องของความทรงจำอันไร้ชีวิต

๓๓

มนุษย์เป็นผู้ให้นิยามและความหมายแก่โลก ผ่านนิยามและความหมายเหล่านั้นโลกก็ได้ถูกเราปั้นแต่ง
ขึ้น และตัวเราก็ได้ถูกโลกหล่อหลอมขึ้นเช่นกัน กลายเป็นหลากหลายเส้นทาง ทั้งที่ขึ้นสูงและลงต่ำ
ทว่าทั้งหมดทั้งสิ้นล้วนดำรงอยู่ในโลกเสมือนจริง

ไม่มีวัฒนธรรมใดหรืออารยธรรมใด

รวมทั้งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใดที่ดำรงอยู่พ้นไปจากโลกเสมือนจริงนี้

อิสรภาพทางจิตวิญญาณยังอยู่ไกลเกินฝัน

๓๓

มิจนนำไปสู่มิจนา และสัมมานำไปสู่สัมมา

ความเห็นผิดเพียงหนึ่งย่อมนำไปสู่ความเห็นผิดนับร้อยนับพันที่จะติดตามมา

และความเห็นถูกต้องตามคลองธรรมก็เช่นกัน สิ่งเหล่านี้เป็นเหมือนระลอกคลื่นถึงโถมทยอย

อย่าประมาทในอกุศลแม้เพียงน้อยนิด อย่าดูแคลนบุญแม้เล็กน้อยเพียงใด

สิ่งเหล่านี้มีความต่อเนื่องและแผ่กว้างออกไปจนสุดคาตเตาเหมือนดังระลอกน้ำ

๓๓

ปัญหาทั้งมวลเริ่มที่ตัวมนุษย์ และสิ้นสุดที่ตัวมนุษย์

๓๓

ไม่มีประสบการณ์ทางธรรมหรือทางโลกใดเป็นสิ่งที่ซ้ำสอง ทุกสิ่งใหม่สดอยู่เสมอ ส้าแดงออกจากแ่งมุม
นับอนันต์ เราอาจพูดถึงสิ่งเดิมได้นับร้อยนับพันครั้ง และทุกครั้งล้วนไม่เหมือนเดิม และไม่มีทางที่จะ

เหมือนเดิม

เราอาจพูดถึงความรักและความกรุณา พูดถึงไมตรีจิตมิตรภาพ พูดถึงการภาวณา

และทุกครั้งสิ่งเหล่านั้นล้วนไม่ซ้ำสอง

ไม่เคยมีสภาวะธรรมใดเกิดขึ้นซ้ำๆ ไม่เกิด ไม่ดับ ไม่ต่อเนื่อง ทุกสิ่งคือความเป็นเช่นนั้นเอง

๓๓

ศาสตร์ที่ขาดจินตนาการและสัญชาตญาณนั้นแห้งผาก เหตุผลที่ขาดหัวใจนั้นตายซาก

การเอาแต่ปฏิเสธโดยไม่แสวงหาความจริงคือท่าทีแบบโพสต์โมเดิร์น

ในขณะที่การเอาแต่ยึดจารีตคือท่าทีแบบอนุรักษนิยม

วิทยาการที่ขาดเมตตาคือเครื่องมือทำลายล้างจิตวิญญาณอันงดงามของมนุษย์

From a diary

Pochana Chandrasanti

Translated to English : Wasu Koysiripong

The real faith is a result of real understanding. It is not blind or superstitious.
The clearer you understand, the clearer you are aware, the brighter your faith shines.
Faith, therefore, is about having wisdom. In this kind of faith, sight shall lead to vision,
and understanding shall lead to awareness.

...

Understanding is not memory. Understanding and awareness cannot be memory.

Memory is only a dry stain of “something”. Only knowledge can be memory.

Knowledge is like a book. It is speeches and descriptions. It can be told.

Yet, awareness is a fresh and lively “glimpse”.

It changes and evolves. It receives new entities through hundreds and thousands of
new phenomena. It refuses to be incarcerated in a box of lifeless memory.

...

Humans give definitions and meanings to the World, through definitions and meanings.
Our world is shaped by us, and we are shaped by it – resulting in many different paths,
both upwards and downwards, but all in our pseudo-world.

No culture or civilization including any branch of science
and technology can exist outside this pseudo-world.

Spiritual freedom is still too far away to even dream about.

...

Malevolence leads to malevolence and benevolence leads to benevolence.
One malevolent opinion shall lead to hundreds and thousands malevolent
opinions that will follow. Benevolent opinions are alike. They resemble waves in
the sea that follow one another.

Be careful not to slip into a malevolent thought even a little.
Don't disdain a benevolent thought even a little.
Both of them can continuously spread out unexpectedly widely like waves.

...

All troubles begin with humans and end with humans.

...

No Dharma or Earthly experience can repeat itself. Everything is new and fresh.
They come out of countless corners. We may talk about the same thing hundreds
or thousands times and every time is different.

They are never be the same as before. We may talk about love and kindness,
about friendship, about bhavana. These things never repeat.

No Dharma circumstance repeats itself.
Everything shall begin, exist then end. Everything is like this.

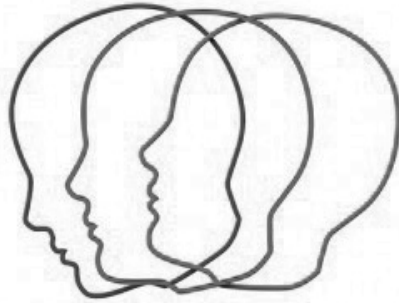
...

Knowledge without imagination and instinct is dry.

Reasons without heart are dull.

Refusing without trying to discover the truth is the post-modern approach,
whereas sticking to traditional values is the conservative approach.
Development without kindness is a tool to eradicate humans' beautiful spirits.

ว่าด้วยจิต

คนโง่ แม้เมื่อมีจิตใจ ก็ไม่เห็นจิตใจ
 จึงไม่บริหารจิตใจตน แต่กลับไปบริหารคนอื่น
 และมักชื่นชมที่ควบคุมคนอื่นไม่ได้
 คนฉลาด เมื่อมีจิตใจก็เข้าใจจิตใจตนแม้จะไม่เห็นอยู่
 จึงฟูซื่อระวังรักษาและได้ประโยชน์บ้างตามกำลังสติสัมปชัญญะ
 คนเจ้าปัญญา เมื่อมีจิตใจย่อมเห็นแจ่มแจ้งในจิตใจอยู่
 รู้แจ้งพฤติกรรมของจิต และอำนาจแห่งใจ
 จึงสามารถบริหารให้เกิดประโยชน์สุขสูงสุดได้เสมอ

THREE LOTUSES

Mind

*The foolish, although they possess a mind,
 Are unable to understand their own thinking process,
 Yet try to manage that of others; they suffer from interference.
 The clever have a mind, and fully recognize it,
 They gain benefits when they keep alert.
 The wise have a mind, and clear recognition of it.
 They visualize the mind's structure and the power inside,
 And cultivate its greatness.*

ไชย ณ พล อัครศุภเศรษฐ์, คนโง่ คนฉลาด คนเจ้าปัญญา (พิมพ์ครั้งที่ 27), สำนักพิมพ์สยาม, หน้า 20, 2559

Chai Na Pol A., *The Foolish The Clever The Wise* (27th edition), Sayam Publishing House, P. 21, 2016

ใบสมัครสนับสนุนการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรม

ชื่อ-นามสกุล _____

ชื่อกิจการ/หน่วยงาน/องค์กร _____

ที่อยู่ _____

โทร. _____ โทรสาร _____

อีเมล _____ อื่นๆ _____

- บริจาคผ่านมูลนิธิธรรมยุตธรรมนิคมถ. กรุงเทพฯ ๘๕ เพื่อสนับสนุนการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรม
เป็นเงิน _____ บาท (_____)

- บริจาค ๑๐๐ บาทขึ้นไป ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๔ เล่ม

- บริจาค ๑๐๐ บาทขึ้นไป ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม

โดยประสงค์ให้มูลนิธิจัดส่งไปให้ _____

- บริจาค ๑,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม แลขอประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (ในเนื้อที่ ๑/๔ หน้า)

- บริจาค ๒,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม แลขอประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (ในเนื้อที่ ๑/๒ หน้า)

- บริจาค ๕,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม แลขอประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (ในเนื้อที่ ๒ หน้า)

- บริจาค ๗,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม แลขอประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (พิมพ์ ๔ ฉบับด้านใน)

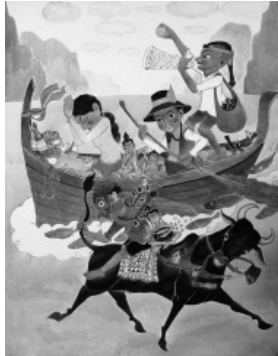
- บริจาค ๙,๐๐๐ บาท ได้รับวารสารแสงธรรม จำนวน ๒ เล่ม แลขอประสงค์ให้ส่งข้อความ
ประชาสัมพันธ์ในเรื่อง _____ (พิมพ์ ๔ ฉบับข้าง)

ฟังให้เพลิน เจริญด้วยใจ

วิทยุเก็ต

“มิ่งมงคล” FM 94.25 MHz ; “ศรัทธา 45” FM 104.75 MHz

10:00 น. และ 14:00 น.

พุทธธรรมกับวิทยาศาสตร์

(ให้ศรัทธาคู่ไปกับปัญญา)

ภูเก็ตในใจเรา

(เพื่อความยั่งยืนที่ยั่งยืน)

เที่ยงแท้ไม่แน่นอน

(ความจริงแท้ๆ)

๑

Youtube

ตลอดวันตลอดคืน พิมพ์คำว่า...

ภูเก็ตในใจเรา

เที่ยงแท้ไม่แน่นอน

